

BUDAY-TARÁ
VENDÉGLŐ

Ára 1 forint

Toncz Tibor rajza

— No gyerekek, ha megfogadjuk, hogy aztán két hétig nem eszünk, akkor bemegyünk ide és megvacsorázunk...

Női dolgok

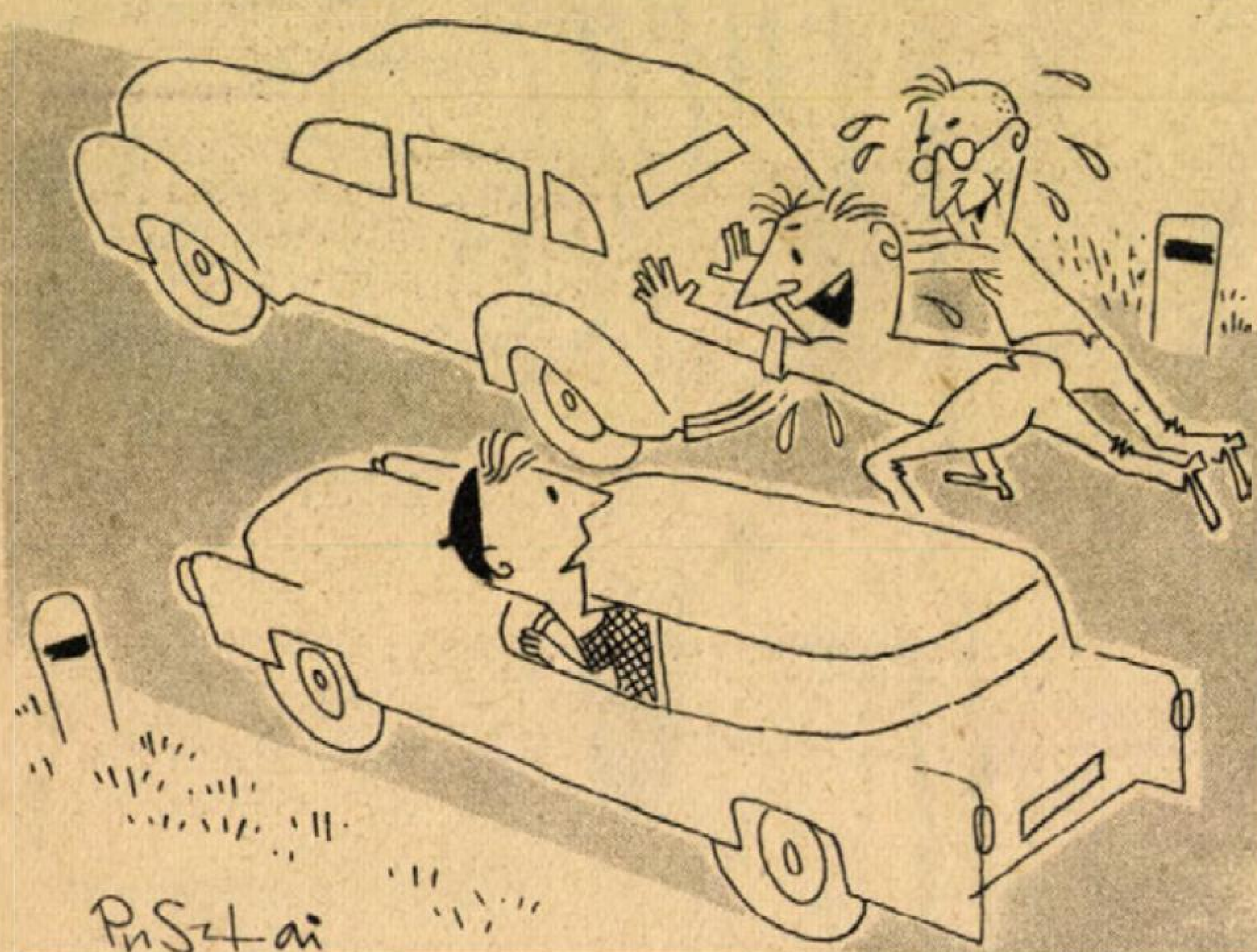
Vasvári Anna rajza

— Hogy ülsz, kislányom! Húzd le a szoknyádat...

Kiszállás

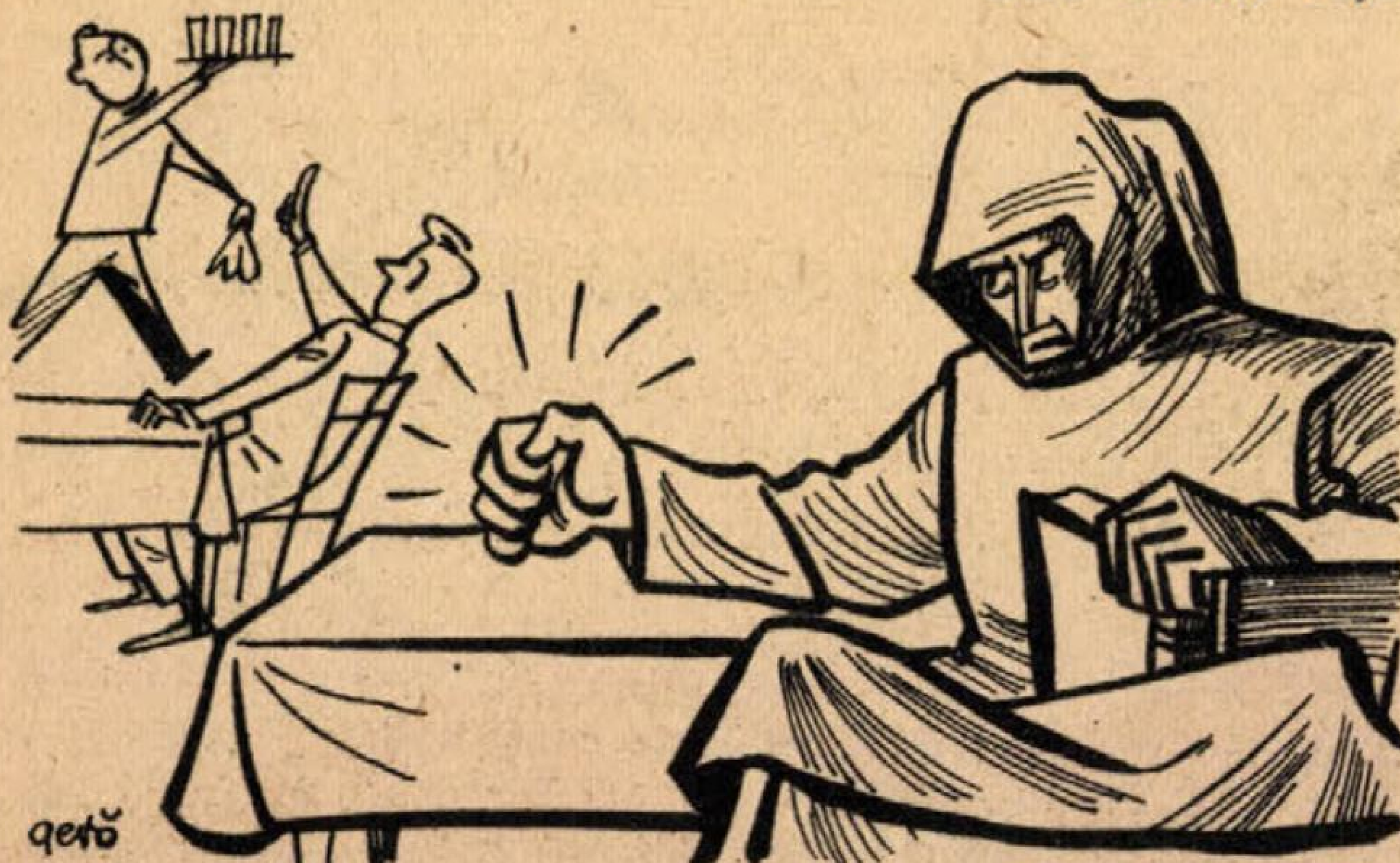
Pusztai Pál rajza

— Segíthetek?
— Köszönjük, de így éppen kijön a teljes napidíj...

Megnyílt a Vajdahunyad-étterem

Gerő Sándor rajza

Anonymus: Mi lesz kérem azzal a sörrel? Nyolcszáz éve várok rá!

Kegyelem a járda páriáinak!

Egy szegény kis gyalogjáró mukkanásai

Mint nyomorult gyalogjáró mély áhítattal és kínzó önbírálattal olvastam a Ludas Matyi egyik legutóbbi számának szatirikus ostorcsapásait a gyalogjárók siserahadának különböző típusairól. Micsoda nevetséges csorda vagyunk: Minő kacagtató, ügyetlen, csetlőbotló lények lepik el az utcák

követetét: Ismerd meg önmagadat, szánalmas kutyagoló! Eltűnődhetsz azon, hogy mit gondolhat magában egy gépkocsivezető, aki kénytelen undorral keresztülrobogni baktató átlagemberek szürke tömegein, miközben lehangoltan látja, hogyan igyekeznek menteni az irhájukat a szerencsétlen bogarak. Ugyanolyan érzése lehet, mint ha egy büszke elefántnak arra kellene vigyáznia, hogy rá ne lépjen egy hangyára. Hát nem rettenetes? Hiszen a hangyához hasonlóan gyalogjáró annyi van, mint réten a fűszál, s égen a csillag. Ha egy-egy közülök áldozatául esik is az örvendetesen fejlődő közlekedésnek, még mindig bőven marad. A gépkocsival ellentétben gyalogjárót nem kell külföldről behozni, drága valutába sem kerül. Miért hát az a nagy hűhó? A gyalogjáró örüljön, hogy él, közlekedjék személyi használatú lábaival, próbálja meg puszta létét minél szűkebb területre szorítani, s inkább bizonyítsa be, hogy szerénységgel az alsóbbrendű embernek is van létjogosultsága, ha persze oktalan nagyravágyás nem homályosítja el benne az autóvezetők iránti tiszteletet.

Hogy ez a tisztelet minél mélyebb legyen, minél jobban áthassa a csúszó-mászókat, saját hódolatomat szeretném néhány alázatos mondatban kiélni. Arra a szentségtörő feladatra nem is merészelnék vállalkozni, hogy az autóvezetők különböző típusait rajzoljam meg. Nem is vagyok képes közelebbről megfigyelni őket, hiszen elsuhannak mellettem, mint haragvó angyalok szitokszárnyakon. Zokszó azonban nem érheti őket, mert joggal nézik le a gyalogjárókat, ezeket a nevetséges korcsokat, akiknek csak két lábuk van, ellentétben a gépkocsi négy kerékével. Joggal érezheti a vezető, hogy ő a gépkorszak embere, dudájából a jövő zenéje szól, de egykor majd ezt a hangot is maga után hagyja, amikor a hang sebességénél gyorsabb kocsiban robog. Nem is érti, tulajdonképpen mire jók a gyalogjárók, s ha már számolni kell létükkel, miért nem lehet őket megszelídíteni és hasznos, garázs körüli munkára alkalmazni. Képzeljük el, milyen érzés lehet egy felsőbbrendű embernek ősemberek között száguldani, akik nem értik meg őt, s néha mérgesen rázzák feléje sétabunkójukat, csiszolt esernyőjüket, vagy csak egyszerűen az öklüket, azt hívén, hogy még most is a Neandervölgyben élnek, ahol az ököljog, a durva erőszak az együttélés alapja. A gépkocsivezető érzi a gyalogjárók irigy tekintetét, de ez nem lepi meg, mert tudja, hogy a nagy embereket mindig irigylik a törpék. Nem képesek sárbanjáró, aszfalthozragadt képzeletükkel megérteni, hogy az autó nem fényűzés, hanem közlekedési eszköz, amely néha áldozatokat követel ugyan, de enélkül nincs fejlődés. A vezető tudja, hogy a zsenit nem érti meg a kora, s éppen ezért a mártír magasztos arckifejezésével száguld tova, s megadóan szemléli, hogyan rebbennek szét a tiszteletlen és hálátlan kétlábúak, akik között lehetnek ugyan filozófusok, történészek, esztéták, vagy zeneszerzők, de akiknek fogalmuk sincs arról, hogy mi a kuplung, a dűzni és a karburátor.

Az idő azonban az autóvezetőknek dolgozik. Egyre több gyalogjáró rabszolga emelkedik ki a nyomorult helyzetéből, egyre többen nyernek a lottó-sorsoláson Wartburg-gépkocsit. Ez pedig oda vezet, hogy a gyalogjárók a fejlődés során fokozatosan kipusztul-

nak, mint az ősgyíkok, s helyet adnak az életerősebb, gázadóbb, kormányzásra alkalmasabb sofőr-nemzedéknek.

Addig is csak egyet kérünk a teremtés gépesített koronáitól. Ő, nem szeretetet vagy megbecsülést! A nagyravágyás nem gyalog jár. Csak egy kis türelmet: Annak feltételezését, hogy — egy kis túlzással — a gyalogjáró is ember.

Feleki László

Levél

a díjnyertes Lenke tehénhez

— Kedves druszám! Egészségben
Találjon e levelem.
Büszkeség és öröm nékem,
Hogy a neved viselem.

Bocsáss meg, hogy tegezlek, de
Az érzésem sohse csal,
Én vagyok a vénebb Lenke,
És te vagy a fiatal.

Én vagyok a tanultabb, — ám
Neked van a több eszed.
Gonddal, harccal jár a szakmám,
Te a békét élvezed.

Szád csak az evésre nyílik;
Méltányolják, hogyha bőgsz,
S kiszolgálnak, amint illik,
Legyen tél, nyár, tavasz, ősz.

A lakásod csinos, tiszta,
Hófehérek a falak;
A társbérlőd nem szól vissza,
Magadfajta, hallgatag.

Jó sorod van, — gratulálok.
Egy Lenke hát befutott!
A dicsőség édes, áldott,
Legalább már te tudod.

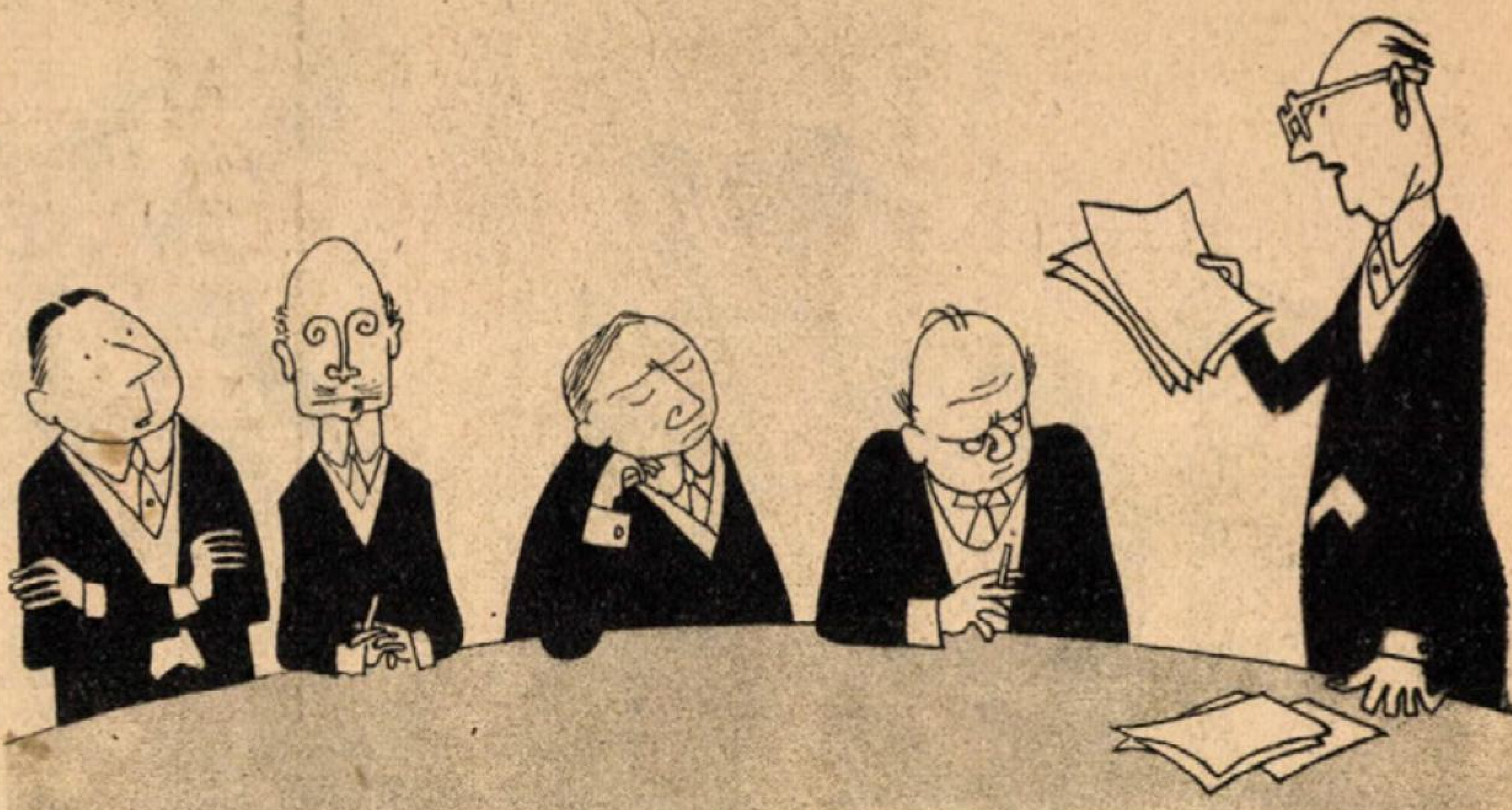
Állsz a csúcson, „kiemelve",
Sajtónk híred tölti meg.
Te vagy most az Első Lenke!
Bámulunk mi többiek.

Hódolatom hő jeléül
Írtam ezt a verset én.
Minden protekció nélkül
Boldogult lám — egy tehén!

K. Tóth Lenke

Az ENSZ ötös-bizottságának jelentéséről

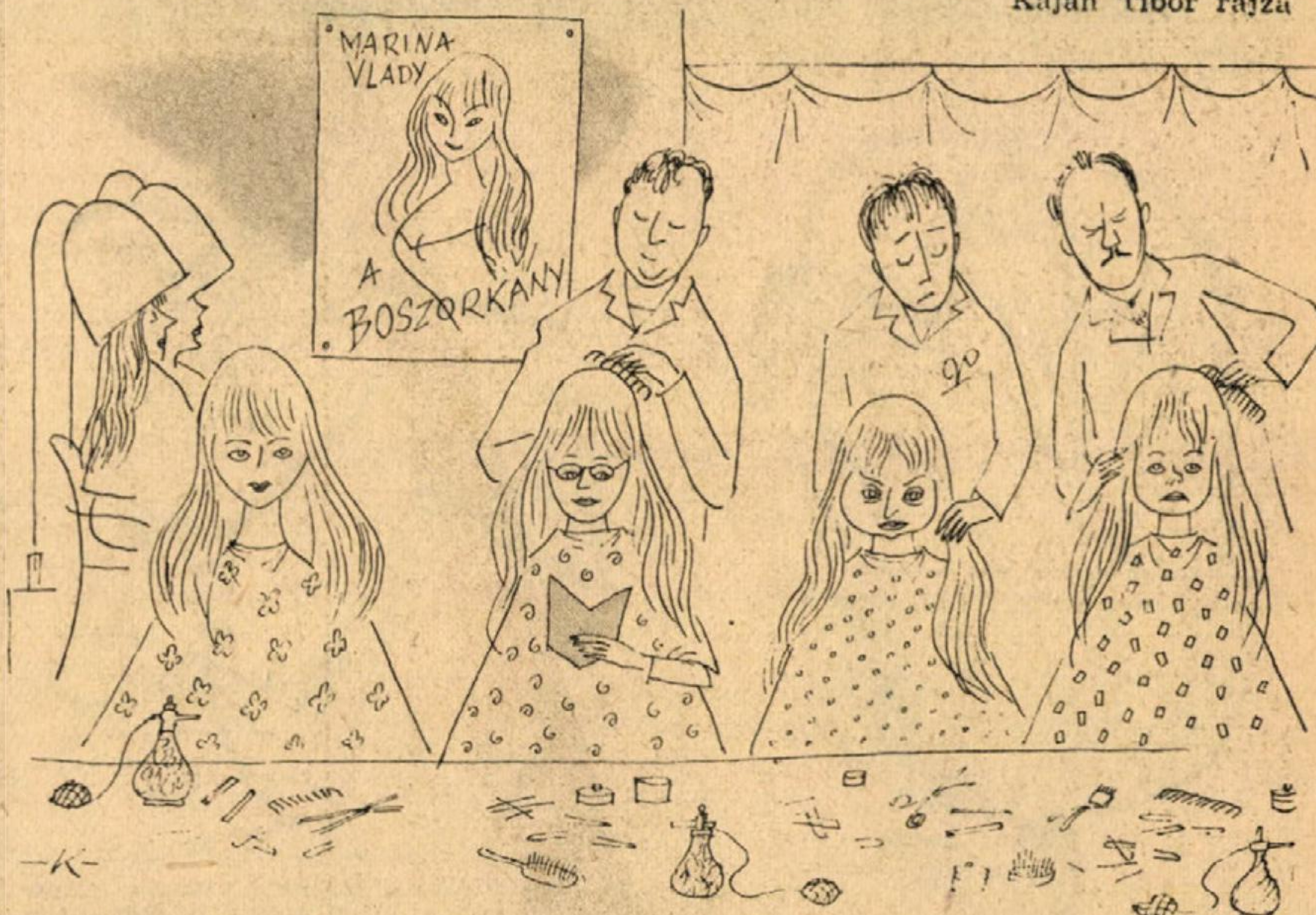
Vasvári Anna rajza

Andersen, a bizottság dán elnöke: ... és megállapítottuk, hogy a magyarországi fegyveres felkelést külföldről nem szervezték és nem támogatták!
Ludas Matyi: Andersen nem halt meg! Van mese!

Boszorkányszombat

Kaján Tibor rajza

A titkárnők gyöngye

Vasvári Anna rajza

— Ezeket nem kell aláírni, ezeket névtelenül tetszik küldeni...

Csak beosztással!

A kánikula okozta vízhiányra való tekintettel a Vízművek felkérte az illetékeseket, hogy amíg a nagy meleg tart, ne locsoljanak.

Nagyon helyes! Télen lesz elég víz, akkor mindenki locsolhat majd kedve szerint, arról nem is beszélve, hogy akkor nem is párolog el olyan hamar.

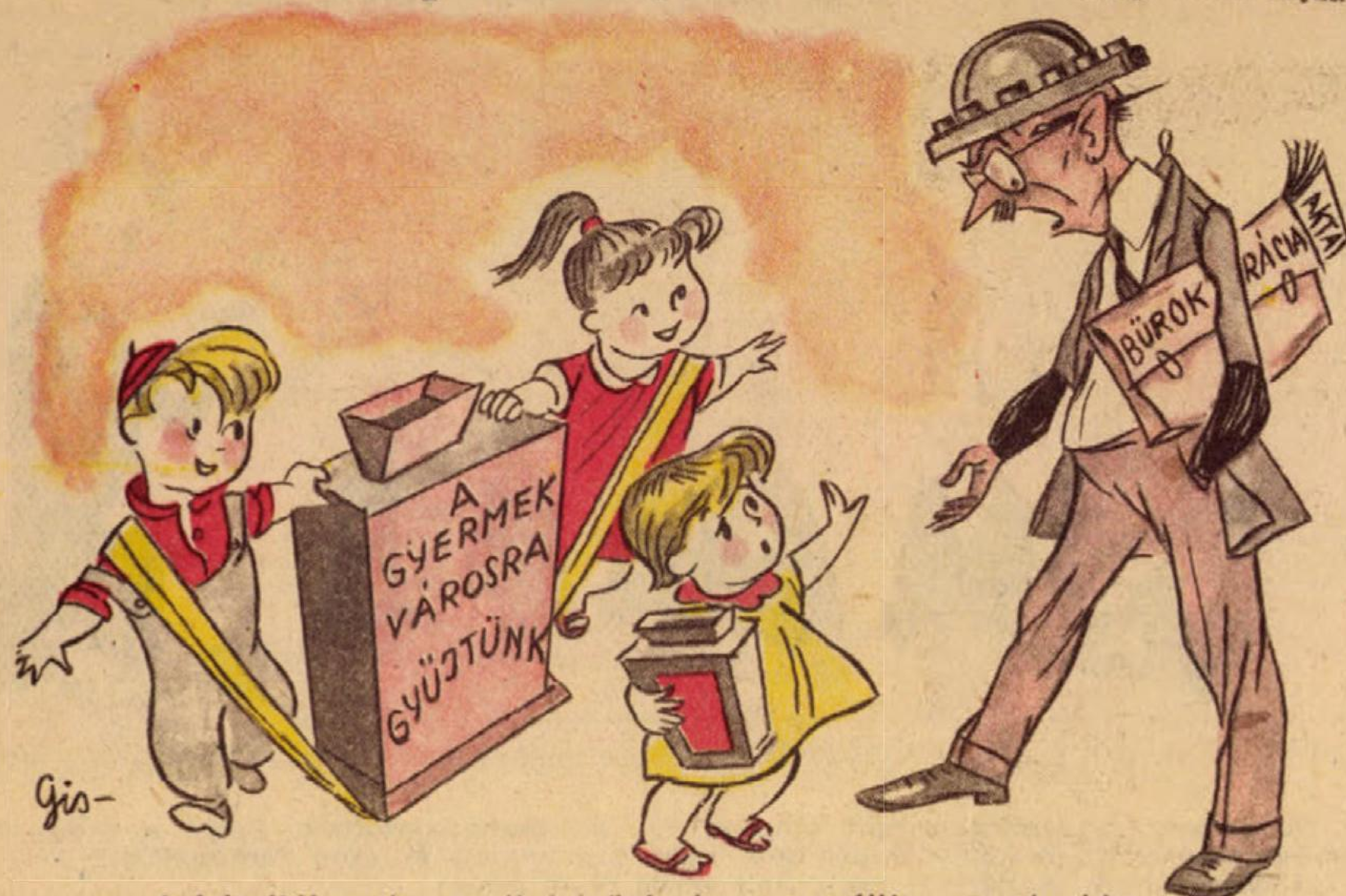
Pukkanó hordók

Az *Ország-Világban* olvassuk: **„És végül egy jó hírt repítsünk Németország felé is: A Hungária márkájú budafoki pezsgő rövidesen hordókba csorog és átlépi a határt. Ahogy ez rendeltetett felőle..."**

Nem tudjuk, ki által rendeltetett, hogy a kész pezsgőt hordókba csorgassák, de azt biztosan tudjuk, hogy Németországban ezt kevesen fogják jó hírnek tartani. Legfeljebb azok, akik pukkanó pezsgős palackok helyett pukkanó hordókkal akarnak *ország-világot* meglepni.

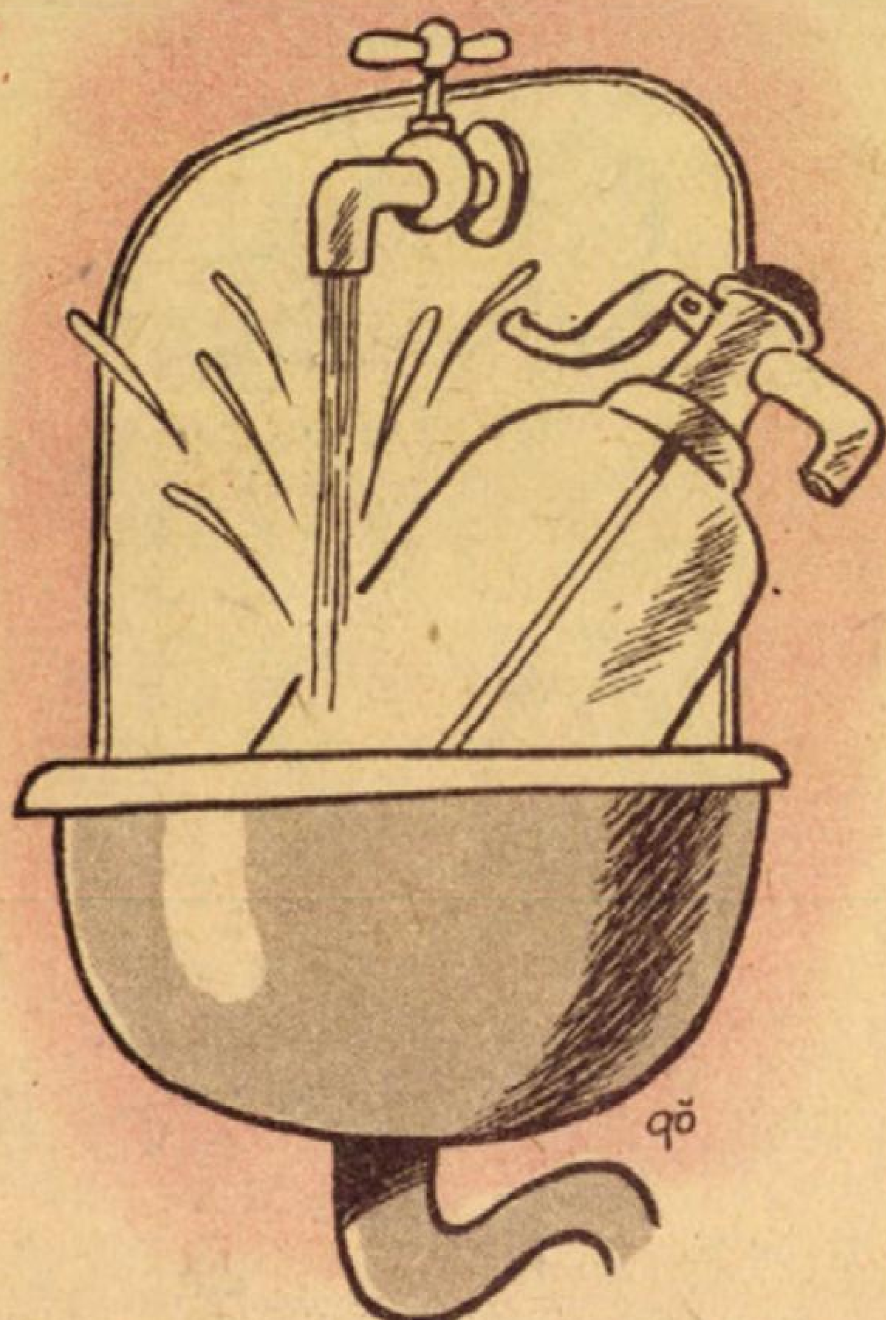
Felépítik a Gyermekvárost

Szegő Gizi rajza

— A bácsitól csak annyit kérünk, hogy ne álljon az utunkba ...

Hűtőszekrény, mely állandóan kapható

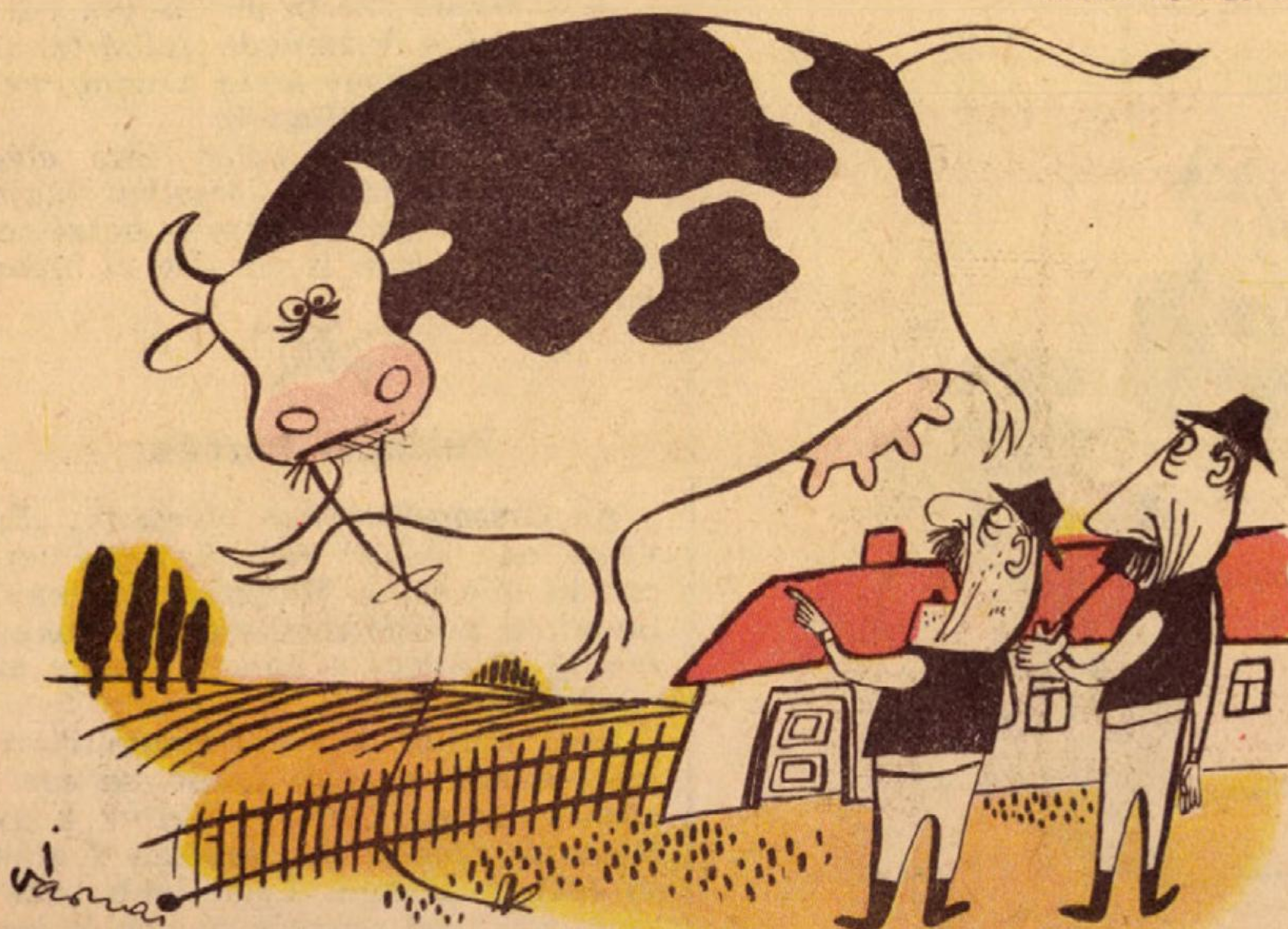
Szúnyogéknál

— Ma a Margitszigetre viszlek vacsorázni, fiam ... Van műsor a Nagyszínpadon és a Sziget-moziban is ...

Alapos gyanú

Várnai György rajza

— Te, sógor, nincs ez a tehén kicsit felfújódva?

A humor könyvéből

P u l s z k y F e r e n c e t, a reformkor egyik nagy kultúrpolitikusát Londonban egyik bújdosótársa, akit még ruhával is ő látott el, durván inzultálta. Pisztolypárbaj lett a dologból. Az első lövés a pumpoló emigránst illette, aki nem talált. Ekkor Pulszky végignézett ellenfelén, majd leeresztette pisztolyát s eltávozott a párbaj színhelyéről. Mikor segédei megkérdezték, miért nem élt a lövés jogával, ennyit mondott:

— Csak nem vagyok bolond, hogy a saját kabátomra lőjek.

A n a t o l e F r a n c e temetésén a köztársaság elnöke részvétét nyilvánította az özvegynek.

— Találjon vigaszt abban, hogy együtt élhetett korunk legnagyobb írójával — mondta az elnök.

— Ha tudná, elnök úr, milyen kiállhatatlan ember volt — sóhajtott az özvegy bánatosan.

M a k a i E m i l, a századforduló bohém természetű költője, gyakran maradt adós a lakbérével és a háziasszonyával emiatt minduntalan kontraverziái támadtak.

— Hát nem boldog, jó asszonyom — kérdezte egy alkalommal a költő — hogy ilyen híres lakója van? Meglátja, néhány év múlva megállnak a járókelők a ház előtt és áhítattal suttogják: Itt lakott a nagy író.

— Én boldog vagyok, jó uram — válaszolta a lakásadónő —, de ha ma délután 5 óráig nem fizet, a járókelők mindjárt megkezdhetik a suttogást.

H o l l ó s i S i m o n festőművész, aki sok éven át vezetője volt a nagybányai festőiskolának, a környék egyik kies pontján eldugottan fekvő házat fedezett fel. A háttér olyan szép volt, hogy Hollósi nyomban hozzálátott a ház lefestéséhez. Napokig készült a kép, amelynek sok nézője akadt, köztük a ház tulajdonosa is. Ez egyszer megkérdezte a mestert, hogy a festmény szerepelni fog-e valamelyik kiállításon.

— Hogyne, ez a szándékom — hangzott Hollósi válasza.

— Akkor egy nagy-nagy szívességre kérem mester, amit meghálálnék. Szeretnék már túladni ezen a házon és a lapokban közölt hirdetésekre nem jelentkezett még vevő. Arra kérem tehát, fessen a kapura egy táblácskát ezzel a szöveggel: „A villa eladó!”

A kívánság

Mikor az Egyszerű Pesti benyitott a mennyország ajtaján, a portásfülkéből kiszólt Szent Péter:

— Jöjj, te Egyszerű Pesti és halld, amit mondok! Egész életedben példásan viselted magad, ezért kívánj bármit, teljesíteni fogom!

Az Egyszerű Pesti zavartan forgatta kezében a glóriáját:

— Kérem, én egész életemben szegény ember voltam és...

— Értem, — vágott közbe Szent Péter. — Akarod a következő lottóhúzás főnyereményét? Szólj s máris megkapod!

— Nagyobb az én kérésem annál!... Én egész életemben dolgoztam...

— Ahá, pihenni szeretnél. Kapsz egy évi beutalást Görömbölytapolcára, rendben van?

— Nagyobb az én kérésem annál. Olyan nagy, hogy sem égi, sem földi hatalom nem tudja teljesíteni.

— No, azért nem vagyunk mi olyan kismiskák, — hunyorított ravaszul Szent Péter. — Akarsz egy vagon citromot? — kacsintott s már nyúlt a telefonkagyló után.

— Haj, még ennél is nagyobb az én kívánságom, — sóhajtott az Egyszerű Pesti. — Tetszik tudni, én egész életemben Óbudáról Lőrincre jártam dolgozni. Minden nap kétszer végigvillamosoztam a Körútat. Csak azt szerettem volna megérni.... — s itt átforrósodott az Egyszerű Pesti hangja, — csak azt szerettem volna életemben egyszer megérni, hogy legalább egy napig ne javítsák a Körúton a villamossíneket! Hogy ne lássam állandóan az egymásra hányt gránitkockákat és azt a dobozalakú kátrányfőző kondért, amely a pokol kénköves bűzével itatja át a ruhákat és lelkeket...

Szent Péter a füléhez emelte a telefonkagylót:

— A Jóisten titkárságát kérem... Bent van az öreg? Kiszálláson? Kapcsoljanak utána!

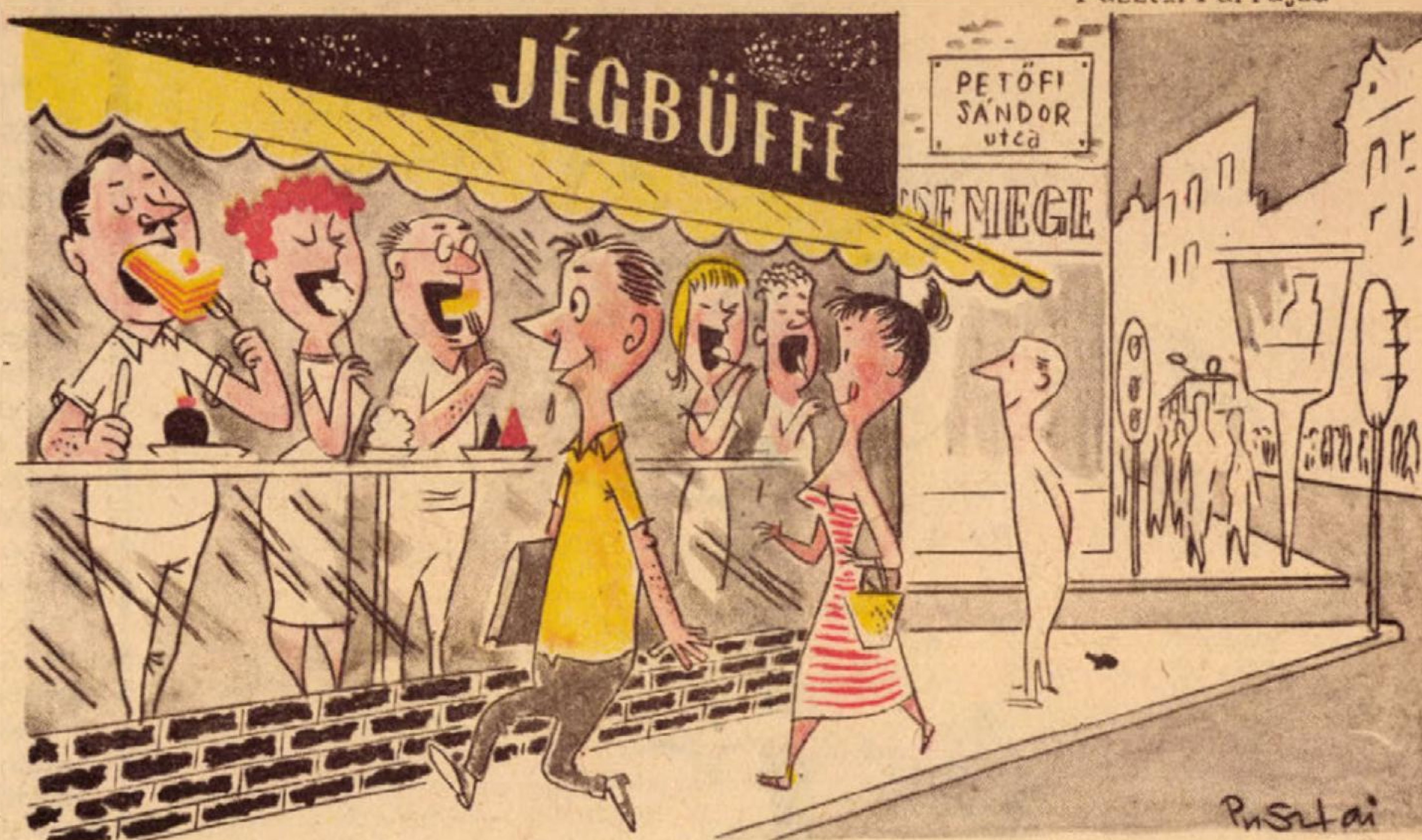
Ezután halk, tiszteletteljes beszéd következett, úgy hogy az Egyszerű Pesti nem értett egy szót sem. Végül Szent Péter letette a telefonkagylót, komoran az előtte állóra nézett, és így szólt:

— Kívánj valami mást, fiam!

Papp L. István

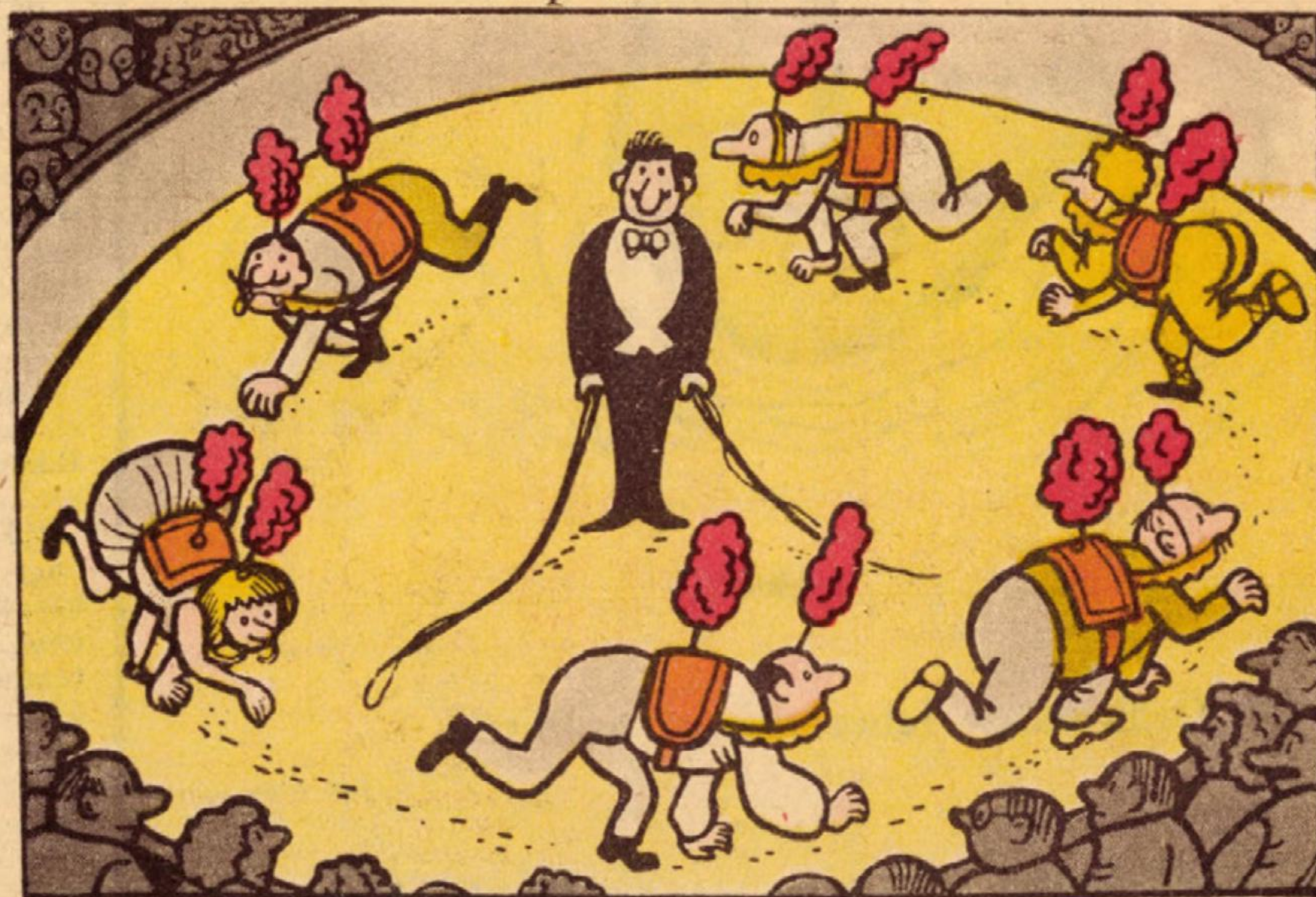
Pesti különlegesség

Pusztai Pál rajza

Ingyen reklám a Belvárosban

Szép kis cirkusz!

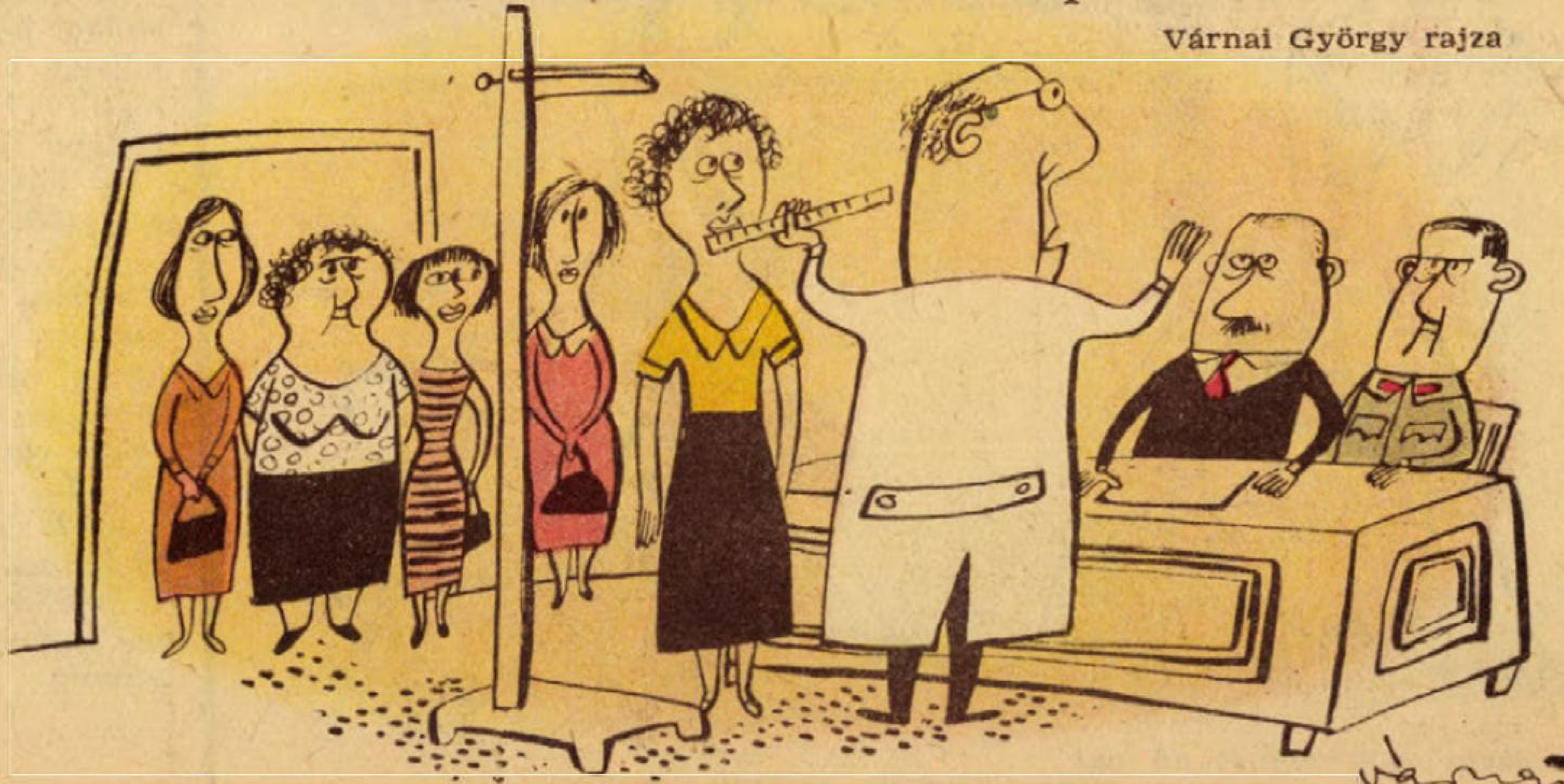

— Nagyérdemű közönség! Következő számunk hiányosságai fölött szíveskedjenek szemet húnyni! Ezévi tervünkből kihúzták a lovakat...

(Dikobraz, Prága)

Ahogy egy rosszmájú villamosutas a kalauznők felvételét elképzeli

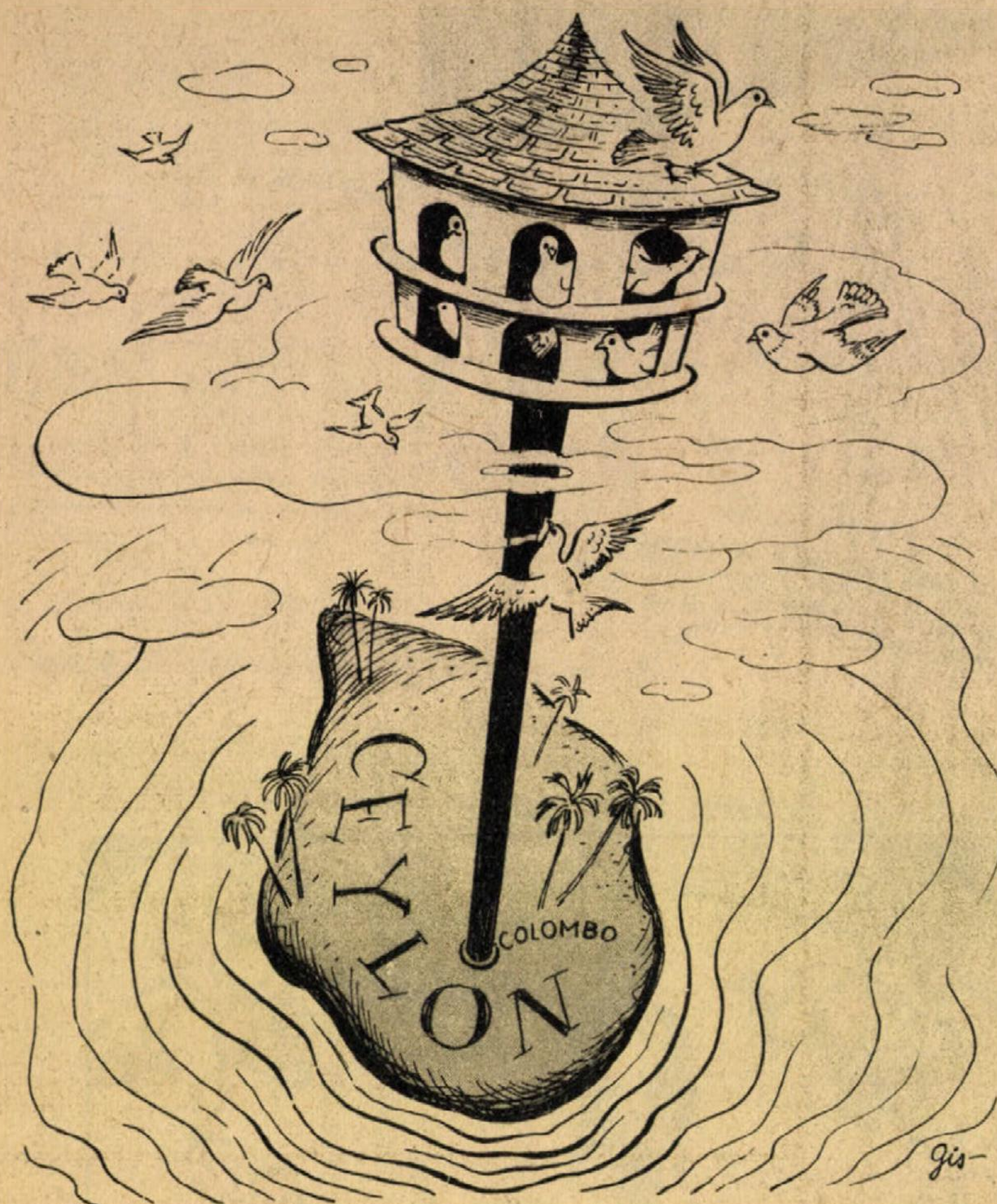
Várnai György rajza

— Nem alkalmas! Nem elég nagy a szája...

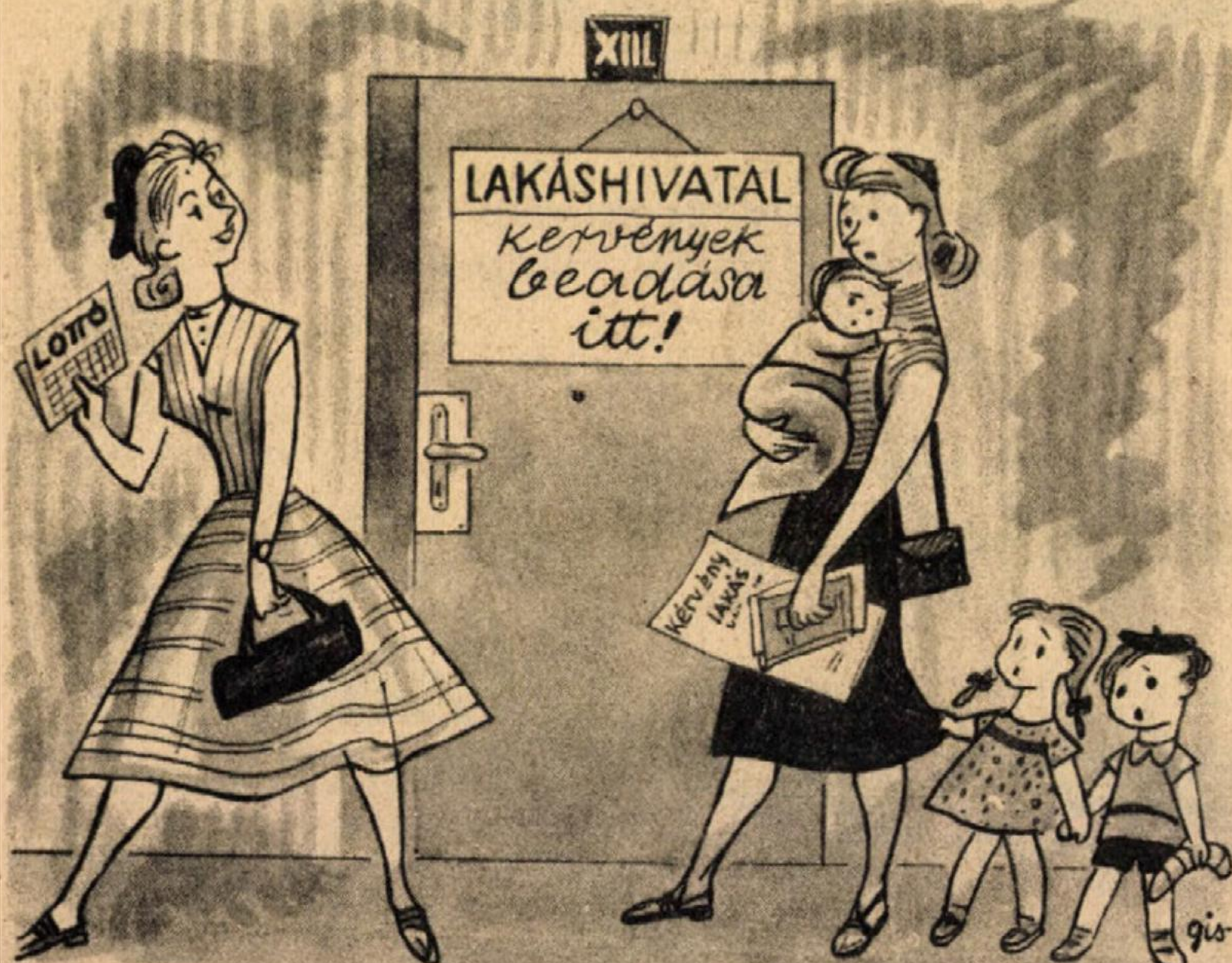
A béke legújabb támaszpontja

Szegő Gizi rajza

Öröklakást lehet nyerni a lottón

Szegő Gizi rajza

— Maga is kérvényt ad be?
— Nem, én nem vagyok olyan optimista. Inkább lottózom...

Az élet csupa Rejtvény

Miután megfejtettem az Érdekes Újság, a Nők Lapja, a Magyarország, az Élet és Tudomány keresztrejtvényeit és meghallgattam a Rádió zenés fejtörőjét, elhatároztam, hogy elmegyek valamelyik színházba. Rámfér egy kis kikapcsolódás.

A Kamara Varietét választottam. Itt is volt fejtörő. Nyertem egy csomag savanyúcukrot. Innen átmentem egy esztrád-műsorhoz. Rejtvény-esztrád volt. Szédülő fejjel hazamentem és lefeküdtem. Elalvás előtt a Füles talányain és az Élet és Irodalom „Ki írta?" pályázatán töprengtem.

Már-már közel voltam a megoldáshoz, amikor a vekkerem berregni kezdett. Kiugrottam az ágyból és megnéztem az órát, vajon mennyi idő lehet. Sajnos, nem tudtam megállapítani, mert a számok helyén kérdőjelek voltak. Megpróbáltam a nap állásából, az utcai zajokból kitalálni, mennyi idő lehet, de ez nem sikerült. Rossz formában voltam. Gyorsan kinyitottam a rádiót, épp a külföldi híreket mondták be:

„Detroit és Chicagó között összeütközött két gyorsvonat. Mennyi a sebesült és hány éves a mozdonyvezető?"

„Párisból jelentik: megalakult az új francia kormány. Mennyi ideig tartja magát? A megfejtéseket kérjük a rádió külpolitikai rejtvényosztályára beküldeni."

Gyorsan felöltöztem és lementem a szomszédos eszpresszóba reggelizni. Szokás szerint zsúfolt volt. Negyedórát kellett várnom a pincérre, amikor megjelent az asztalomnál, így szóltam hozzá:

— Találja ki, mit akarok fogyasztani!

Ezzel a játékkal azonban sok idő telt el, éppen hogy csak beértem a hivatalba. Rögtön értekezletre kellett mennem, ahol azt kellett megfejteni, hogy mit gyártunk majd ebben az évben. Bevallom, nem nagyon erőltettem meg magam, ugyanis két egymást követő termelési értekezleten én lettem a győztes. Hosszas és izgalmas fejtörés után kitaláltam, hogy ki lesz az új igazgató és hogy hová költözünk. A nap folyamán rengeteg dolgom akadt. Több hivatalos telefont kellett lebonyolítanom és rettentő sokáig tartott, míg kitalálták, hogy ki vagyok és mit akarok.

Munkaidő után Tivadarral találkoztam. Megbújtunk egy csendes kis eszpresszó homályos sarkában és beszélgettünk.

— Szeretsz? — kérdezte tőlem suttogva és a kezemet szorongatta.

Vannak pillanatok az ember életében, amikor képtelen a tettetésre. Ez is ilyen pillanat volt. Még a kötelező női büszkeségről is megfeledkeztem, amikor remegő hangon így válaszoltam:

— Válaszom: első fele fizikai jelenség, a második pedig nehéz fajsúlyú fém.

— Ó, hát valóban szeretsz? — rebegte Tivadar, majd szenvedélyes hangon így kiáltott fel: — Akkor tudd meg, hogy az én válaszom így hangzik: kevesebb, mint az egész, meg egy „s", a fejünk fölött van, nem áll, hanem... Továbbá az adok szónak szinonim kifejezése...

— Tivadar, Tivadar — sikoltottam, — te feleségül ve...

Tovább nem tudtam sikoltani, mert felébredtem. A legrosszabbkor, mint mindig...

Na ki írta ezt?

Nem találta el.
Kertész Magda.

„Irodalmi tisztelő"

Két éve történt. Egy nyári nap levélolvasás közben, felindultan és meghatottan találtam a feleségem.

— Mi történt? — kérdeztem tőle s ő szótlanul felémnyújtott egy vidékről érkezett, kalligrafikusan címzett levelet.

Nem igaz, hogy az írót minden novellája után rajongó olvasók százai ostromolják. Az elismeréssel takarékos az emberiség, sokkal előbb reagálnak kritikushangú vagy érzékenységet sértő írásainkra. De ez a levél igazi elismerés, meleghangú, sőt hódoló írás volt. Pongrácz Károly, Sopron, Vasút utca 32. — így szólt a feladó. Kétoldalas levele válogatott dicsérettel volt tele... Többek közt így szólt:

„Szerencsére meghallgattam az Ön »Könyv hatalma« című rádióelőadását s bevallom Önnek, már rég nem volt ilyen lélekringásban részem. Én Önt mindig legjobb, legválasztékosabb irányú íróink közé soroltam. Martinovics élete című könyve könyvespolcom dísze..." Nem sorolom tovább, hisz szemérem is van a világon, csak a levél végét idézem: „Akadhattak talán a múltban olyanok, akik megfeledkeztek Barabás Tiborról, de én soha. Az Ön szobra régóta ott áll szívem főterén és ott is marad." Utolsó mondata végkép lefegyverzett, eloszlatta kezdeti gyanakvásomat, igen ez igaz hang, ez már maga a dicsőség... Szobor a főtéren... Ezt nem lehet, ezt nem szabad szó nélkül hagyni, akiben ennyi tisztelet van az írói munka iránt és ennyi hozzáértés... Ennek írni fogok!

Felindultan és elérzékenyülten dőltem a rekamiéra. Hogy is ne lettem volna az. Irodalmi kritikánk nincs, az alkalmi bírálatot klikkérdekek irányítják, különben is, oly kevesen értenek a művészet lényegéhez. De van az olvasó, a közönség, a kárpótlás és a jutalom... És fáradtan, szórakozottan, felkattantottam a rádiót... Mit hallok? Öreg, reszketeg hang elfojtott könnyek keserűségével beszél múltjáról, a sorsáról... Egy öreg, tiszteletre méltó költő; lassanként felismertem... Dutka Ákos az. Elmondotta, hogy őt a „Holnap" harcosát, a nagyváradi napok, Ady harcostársát még életében elfeledték, szinte eltemették... Az Irodalmi Újság egy elvétése hívta fel rá ismét a figyelmet. Egy régi-régi versét Ady költeményül prezentálták, mire ő egy szelíd, finom kis cikkecskében felkiáltott. „Fiatalok, még itt vagyok!"

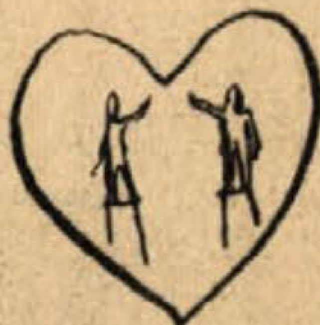
A „Holnap" költője reszketeg hangon, mélyen megindultan a nyilvánosság előtt mondott köszönetet a hálátlan utókornak a késői felfedezőknek... Köszönetet mondott a sok-sok levélért, de különösen egyért, amely őt lelke mélyéig meghatotta:

— Annak a vidéki barátomnak felelek, aki annyi szeretettel a következőket üzente nekem. „Akadhattak a múltban olyanok, akik megfeledkeztek Dutka Ákosról, de én soha. Az én szívem főterén mindig ott állt Dutka Ákos szobra és ott is marad..."

— Mi az? — Döbbentem rá az ünneplő mondatra... Nem akartam hinni sem a fülemnek, sem a véletlennek. De Dutka Ákos nem hagyott kétséget bennem... „Pongrácz Károly, Sopron, Vasút utca 32. — fogadja érte őszinte, baráti, igaz köszönetemet!"

Tehát így állunk, kedves Pongrácz Károly? Egyszóval a maga szívének főterén nem egyedül az én szobrom áll, hanem Dutkáé is, s ki tudja még hányé? S én egy ilyen embernek akartam hinni, válaszolni... Ilyen csélcsap lélek dicséretének dőltem be... Nem, nem írok magának!

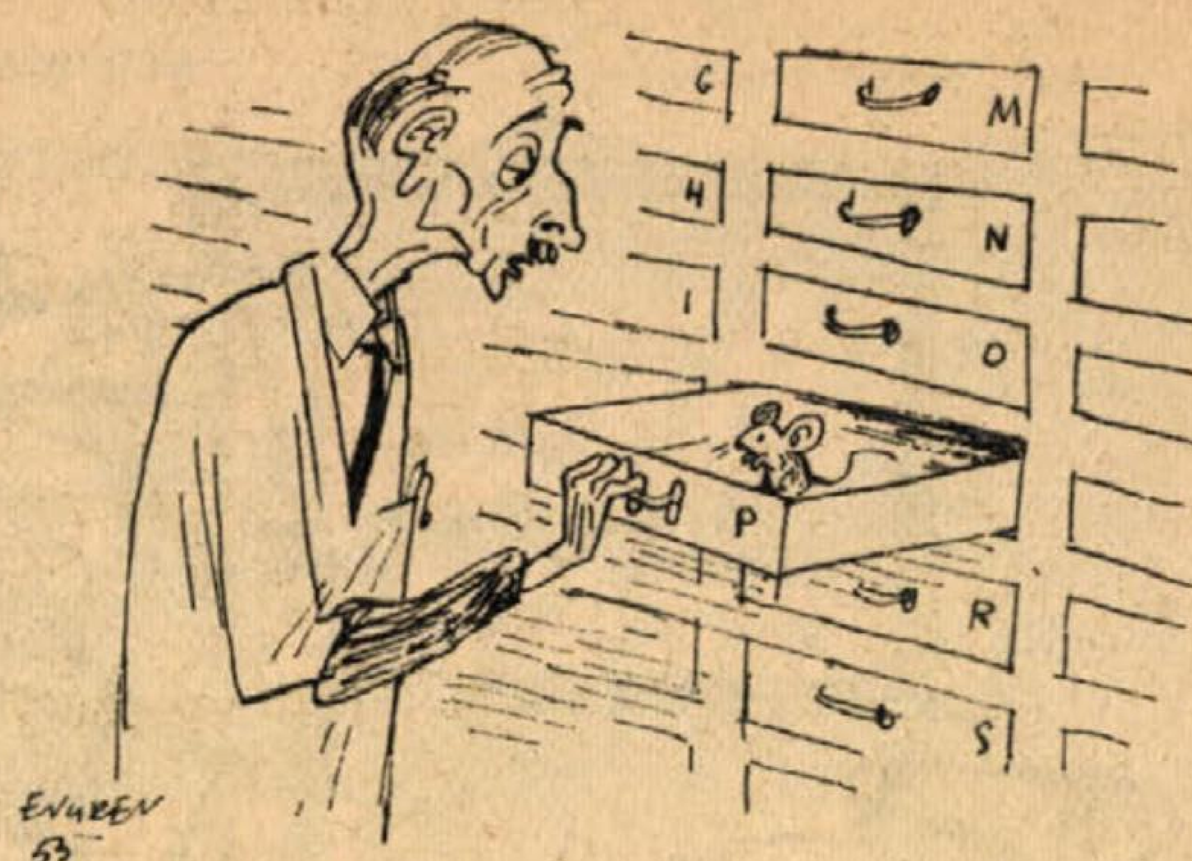
— Mondd csak? — fordultam önmagamhoz — miért vagy ennyire hiú, buta és kérkedő, egy órával ezelőtt még seholsem volt szobrod, most már van... Ha nem is nyilvános helyen... S ki tudja, mekkora szíve van ennek a Pongrácz Károlynak s mekkora lehet annak a főtere... Nem muszáj neked egyedül szoborkodni egy olyan tágas, nagy, széles főtéren, elférsz majd Dutka Ákossal szépen kettesben is...

De azért a soproni levélírónak még sem válaszoltam. Az a maradék hiúság, melyet ki kell még írtanom, mindig megállította töltőtollamat...

Barabás Tibor

A bürokrata

— Ejnye, ennek az egérnek az E-betűnél kellene lennie...

Futball

A mérkőzés állása: 2 : 1.

(Zbigniew Lengren karikaturaművésznek a budapesti Lengyel Olvasóteremben rendezett kiállításának anyagából.)

A Palatinuson

Várnai György rajza

— Te öcsi, nem is mondtad, hogy ilyen klassz nővéred van...
— Hát tudtam én?

Az asszony és a dicsőség

Szür-Szabó József rajza

Középkori történet a férfiak csapodárságáról

Szür-Szabó József rajza

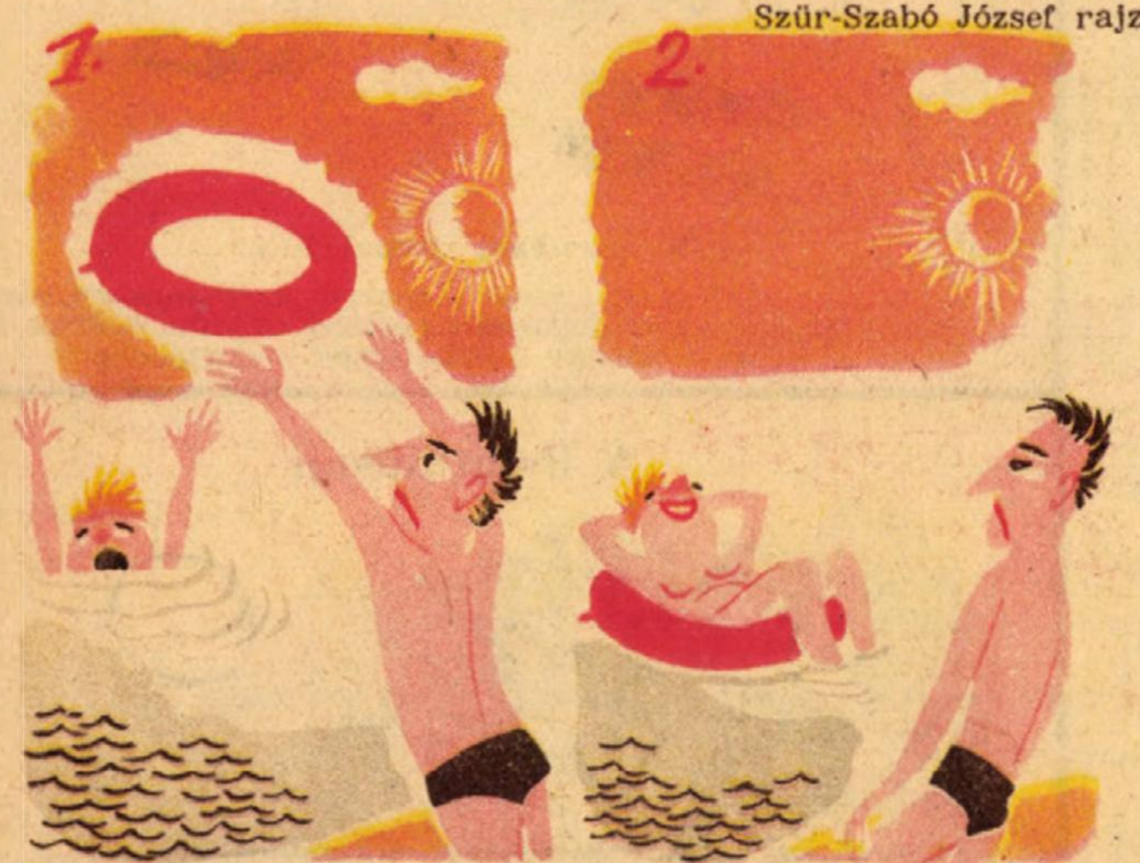
Ne féljünk az igazságtól!

Szür-Szabó József rajza

Visszaélés

Szür-Szabó József rajza

— Segítség! — Köszönöm!

MINDENFELE

Egyes politikusok azt bizonygatják, hogy a hidrogénbomba nem is olyan veszélyes, amint azt pletykázzák. Célzatosan túlozzák a sugárzás okozta ártalmak nagyságát, a robbanás utáni hőséget, a légnyomás mértékét. Még néhány ilyen nyilatkozat és máris úgy képzeljük el a nukleáris robbanásokat, hogy a bombából pasztőrizált tej folyik ki.

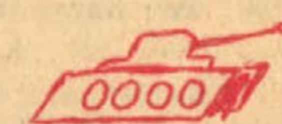
Ismert, kedvenc téma az irodalomban a kettős én. Wilde, Dosztojevszkij, Stevenson, Babits és még sokan mások dolgozták fel ezt a sok izgató lehetőséget nyújtó tárgyat. Az élet persze sokkal gazdagabb az irodalomnál. Napjainkban is bebizonyosodott, hogy vannak emberek, akik hármas, négyes, sőt ötös énnel rendelkeznek, ha a körülmények úgy kívánják meg. A tudathasadást ilyen esetben a tudatos hasadás váltotta fel.

A főváros villanegyedeiben teljesen eluralkodott a baromfitenyésztés. Rengeteg a tyúkfarm, amint az a kiterjedt kotkodácsolásból, csipogásból és kukorékolásból is kiderül. Nem gondnélküli időtöltés a csirkenevelés sem az állatvilágban is uralkodó létért való küzdelem következtében. Az erősebb macska felfalja a gyengébb csirkét. Ami aztán ezután következik, az újabb bizonyítékkal támasztja alá azt a tételt, hogy ha ketten csinálják ugyanazt, az nem ugyanaz! Hogy haragszanak az emberek a macskára, mert az is szereti a csirkét!

A magyar nyelv kezd kimenni a divatból. Manapság már alig találkozni küldöttséggel, csak delegációval. A „ko" kezdetű idegen szavak pedig valósággal elöntötték nyelvünket. Kooperáció, koordináció, koprodukció, koegzisztencia, koedukáció...

Nem lehet ezek helyett nyelvünkbe néhány megfelelő magyar szót kooptálni?

Mivel a háború lényege az embertelenség, teljesen logikusnak találom a pilótanélküli repülőgépet, a legénység nélküli tankot, s más, az embert kikapcsoló találmányokat.

F. L.

Intő jel

Szür-Szabó József rajza

Három szegény szabólegény...

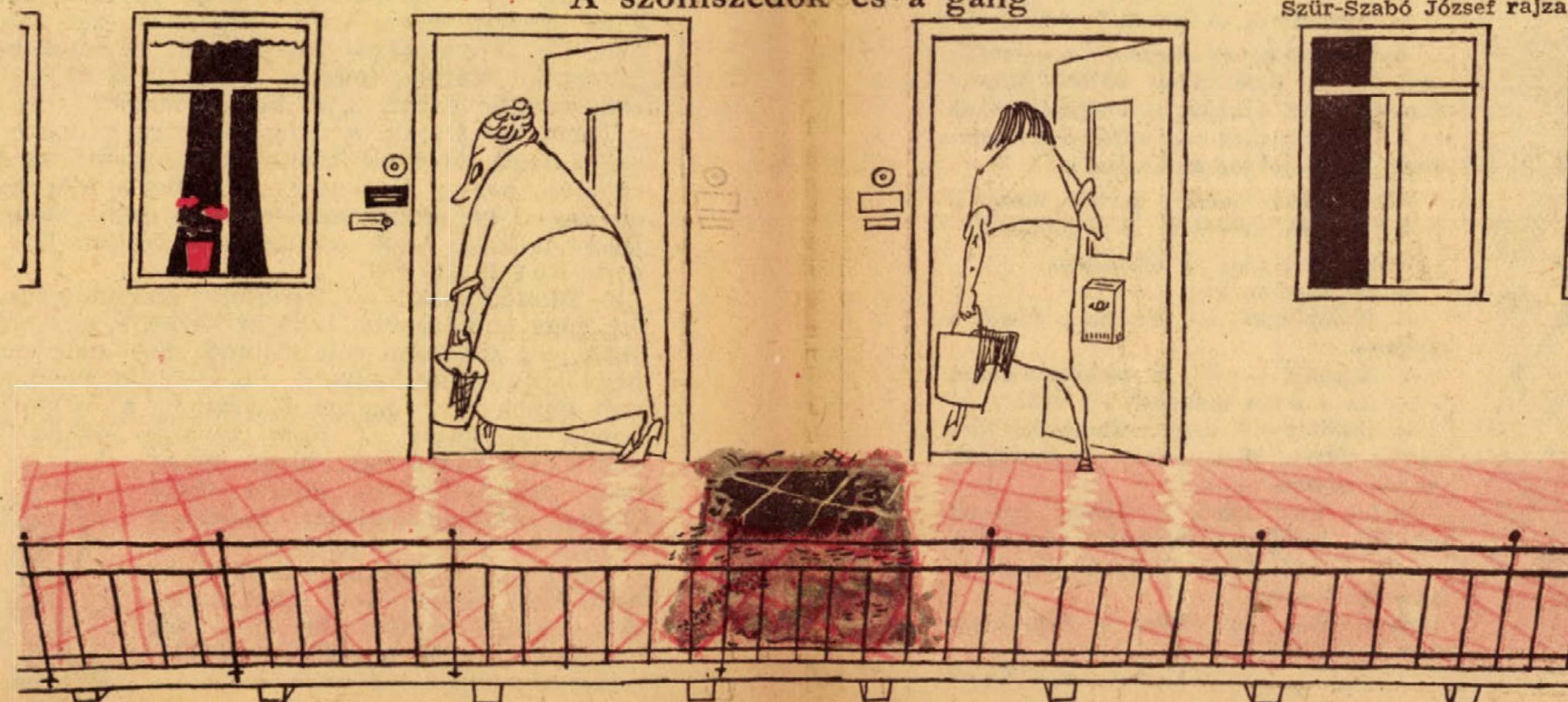
Szür-Szabó József rajza

... Pestre megy meggazdagodni.

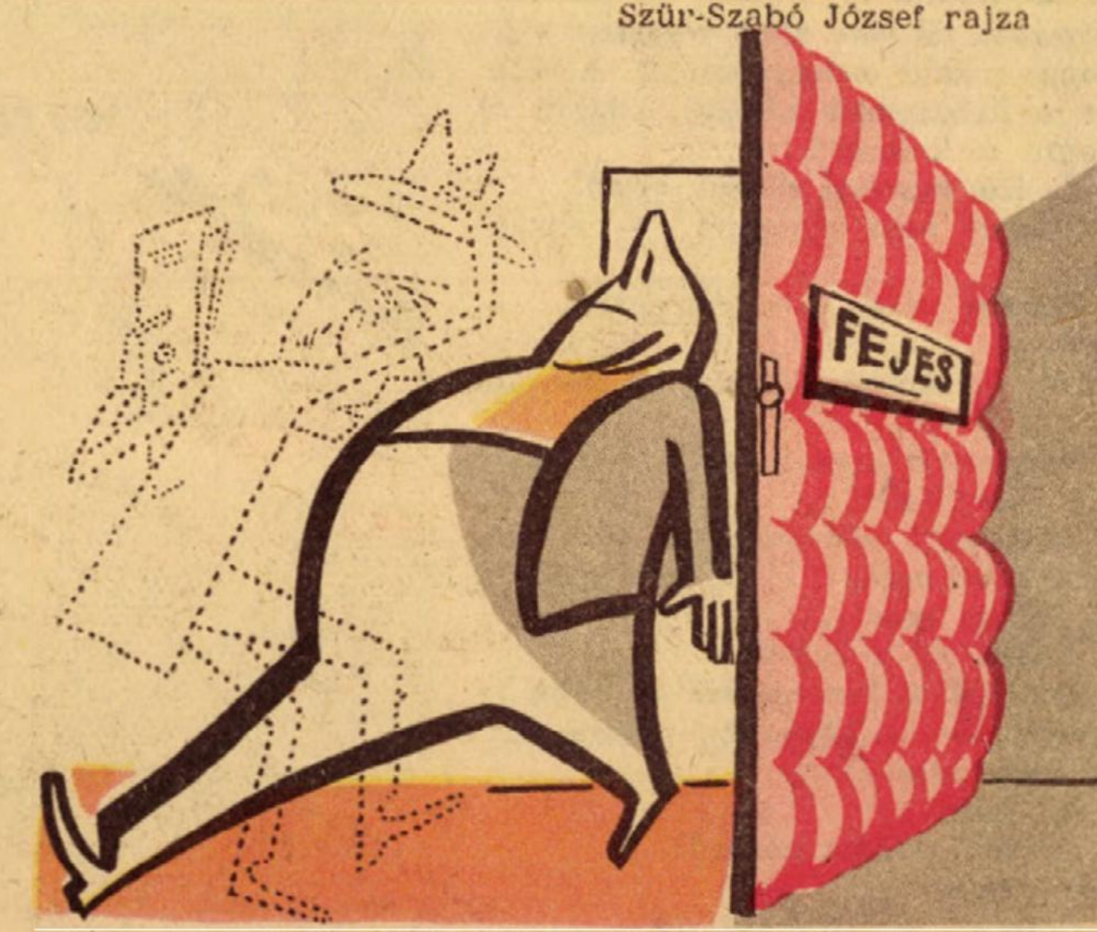
A szomszédok és a gang

Szür-Szabó József rajza

A láthatatlan ember

Szür-Szabó József rajza

Címszerepben: az ügyfél.

Esztendőkön át céltáblája voltam goromba tréfáinak. Beszegezte az öltözőszekrényemet, gépzsírt kent a kanalamra, az aktatáskámat dróttal kötötte a menynyezethez, és megtörtént, hogy az orrom alá dugott egy karéj zsíroskenyeret.

— Edd meg, én már nem bírom.

— Nem kell, édesapám — mondtam neki. — Az előbb ettem lekvárosat.

— Nem ettél napok óta. Zabálj!

Hátrább léptem és megfogtam a gumicsövet.

— Misikém, ne bántsuk egymást, — szóltam csöndesen.

Mikor az érdes héj fölkarcolta a bőrömet, az arcába csaptam a csővel. A fűrészgépig futott és kacagott, kiabált:

— Megetettem! Nézzétek, megetettem a csórót!

— Legközelebb a kést vágom a pofádba! — köptem a lába elé.

— Az írók nem szoktak köpködni — csóválta a fejét, majd a lámpám alá tartotta dagadt arcát. — Nézd, milyen hülye vagy...

Én megragadtam a lélektani pillanatot, és könyörögve mondtam:

— Misikém, ne köszönjünk mi egymásnak. Baj lesz még abból.

Egy ideig nézte, ahogy dolgozom, majd eltolt a géptől.

— Szerezz valahol egy százast. Huszadikán visszaadom. Addig melózok helyetted.

Mikor odaadtam a pénzt, bólintott.

— Jól van, írj róla egy regényt.

És vigyorogva otthagyott.

Másnap döglött egeret dugott a tejesüvegembe, és mikor a földhözcsaptam, térdét verdeste, úgy nevetett.

— Nézzétek, az írót megszállta az ihlet!

Tehetetlen voltam.

Egy alkalommal az udvaron gumilabdával kétkapura fejeltünk. Miska a csiszoló ajtaja előtt ült, és amikor elfutottam előtte, keresztülestem elémnyújtott lábán. Ököllel mentem neki. Kiütötte elől a fogamat, én pedig a keramitkockákra rántva őt, eltörtem a könyökét. Mindkettőnktől megvonták egy hónapra az ebédpénz-hozzájárulást és engem másik műszakba helyeztek át. Hosszú időn át jóformán nem is találkoztunk.

Egy téli délután a sakkversenyen szembekerültünk egymással. Szórakozottan játszott, tíz perc alatt végeztem vele. Kézfogás nélkül otthagytam őt. Később, mikor a kabátomba bújtam, odajött és megfogta a karomat.

— Te író, beszélni akarok veled!

— Megint nem nyugszol? — léptem hátra.

— Zűröm van, — legyintett. — Sietsz?...

A Fóti út sarkán leültünk az italboltban.

— Kiugrottál a normával? — kóstoltam a fröccsömet.

— Az Istent! — mosolygott. — A Vargánál ki lehet ugrani? Ha a beledet kimelózod, akkor sem...

— Akkor mi a bajod?

— Ismered a feleségemet — tette le a poharat. — A környéken nincs még olyan szép asszony...

— Az igaz.

— Tudod a szádat tartani?

Bólintottam.

— Összeállt egy zsibárussal.

— Hát pajtás, az már baj — mondtam és hoztam a pultról még két fröccsöt.

— Egy író mit csinál, ha elmegy az asszony? — nézett rám fürkészően.

— Nem tudom. Levonja a konzekvenciát... Meg szomorú...

— Szomorkodni, az marhaság, — mondta. — De ha sokba volt az asszony, akkor mit csinál? Azt kell meggondolni.

Nem értettem.

— Ide figyelj! — jött méregbe. Azt az ezeröt-ezerhatszázat összehoztam minden hónapban és odaadtam borítékostól... Csináltatott ruhát meg cipőt, kilencszázért ballont, meg encián kardigánt. Nylon bugyi, fodrász, minden nyavalya... Zabáltam a zsíroskenyeret, aztán most, apám, itt maradtam a csupasz fenekemmel...

Megvakartam a fejemet.

— Misikém, ez már késő bánat. Most majd magadra költheted a keresetedet.

— De egy ilyen ne röhögjön rajtam! — csapott az asztalra. — Se az ószeres!

— Hát mit lehet tenni? — kérdeztem tanácstalanul.

Most ő hozta a fröccsöket.

— Arra gondoltam — válaszolta — elmegyek, fölrúgom a pasast, őt pedig a hajánál hazahúzom. De akkor meg rendőrség, cirkusz, ez nem jó. Mást gondoltam... Te fogod őt hazacsalni!

— Én? — ijedtem meg. — Hogyan?

— Azt egy írónak tudni kell. Hazudj neki valamit, az a szakmád. Mondd, hogy beledöglöm a szomorúságba, hasbaszúrom magamat egy horgolótűvel — engem nem érdekel, de hozd őt haza.

— Misikém — próbáltam menekülni — ez nem valami férfias dolog. Visszakönyörögni egy asszonyt.

Rám bámult.

— Te azt gondolod, hogy még egyszer az ágyamba engedném feküdni? Marha! Én akarom kidobni! Egy szál ruhában! Érted?

— Értem.

— Pedig szép asszony... csudára szerettem...

Kitta a bort és felállt.

— Holnap délutános vagy. Délelőtt elmész a Népszínház utcába. Ott espressózik most, mondjál neki szépeket. Holdról, meg a csillagokról, úgy is annyi mindent firkáltál. Nem baj, ha bőg egy sort, ezt már rád bízom. Ha a héten hazajön, — itt a kezem — igazi író vagy!

Másnap elmentem a Népszínház utcába.

A szép asszony egy sarokasztalnál ült és barátságosan hellyel kínált.

— Nézze — emelte rám csibor szemét — nem rossz fiú, azt én sem mondhatom róla. De nem voltunk mi egymáshoz valók.

— Hiszen éveken át boldogan éltek — mondtam. — És ő nagyon szereti magát még mindig...

— Unalmas ember, — tette keresztbe karcsú lábát. — Én élni szeretek, táncolni... meddig fiatal az ember? Örökké nyavalygott, hogy fáradt, ha ismerősökkel el akartam menni, kiabált. Más asszony való hozzá.

— Sajnálom — néztem az órámra — és ne haragudjon, hogy felkerestem, én csak jót akartam.

Odahívtam a felszolgálónőt és fizettem.

— Azt gondoltam, talán most szebben élhettek volna, hogy Miska készen lett a vízágyúval.

— Vízágyúval?

— Igen — álltam föl. Van egy találmánya, az egész világon azzal öntözik majd a veteményeskerteket. Rézből van, és motor nélkül, a víz nyomásától saját magát hajtja. Öt perc alatt tesz meg egy kört a tengelye körül és 60 méteres sugárral permetezi a vizet.

— Körbeforog és spriccel? — kérdezte

— Nagyon ügyes szerkezet — válaszoltam. — A jövő héten 10 000 forintot kap érte. Az újságok is megírják. Csak az a baj, hogy még nem adják a Kossuth-díjat. Dehát jól jön az később is...

Még egyszer elnézést kértem, kezet is csókoltam és kimentem az üzletből.

Miska várt rám az öltözőben.

— Mi van, te író!

— Kidobhatod — kezdtem fűzni a cipőmet.

— Esküdj! — jött a szekrényemhez.

— Mi a fenét mondtál hát neki?

— Holdfényről meg csillagokról meséltem. Mert, Miska attól meghatódnak ám az asszonyok...

Miska még azon a héten, egyszál ruhában kidobta a feleségét, és váltig meséli a műhelyben fűnek-fának, hogy igazi író vagyok.

Mostanában elkerülöm a Népszínház utca környékét.

Fejes Endre

— Jonapot kívánok... Szintén ég és föld között tetszik lebegni?

PÁLYAVÁLASZTÁS

Mint ismeretes, a felnőttek állandóan oktondi kérdésekkel zaklatják a gyermekeket. A legklasszikusabb kérdés:

— Mi akarsz lenni, ha megnősz?

A gyerek ilyenkor szabadjára engedi a képzeletét és a legfantasztikusabb válaszokat adja. Például:

— Villamoskalauz. Sofőr. Cukrász.

Húsz esztendővel ezelőtt megkérdeztem egy aranyos négyesztendős fiúcskát:

— Mi akarsz lenni Tibikém?

Habozás nélkül válaszolta:

— Angol trónörökösnő.

A válasz teljesen logikus volt. Abban az időben sokszor lehetett látni a fényképét egy nyurga kislánynak — az angol trónörökösnőnek, — amint díszesen kantározott pónin lovagol.

Tibinek nem teljesedtek a vágyai. A múlt héten találkoztam vele egy bárban, nem pónin ült, hanem magas széken, és azt hiszem jampec lett belőle.

Ha négyéves gyerektől kérdezzük, milyen pályát választ, az tapintatlanság, — de mostanában sokezer fiatal hagyta el a középiskola padjait, olyan ifjú, aki nemcsak húszéves érettségi találkozóra készül, hanem pályaválasztásra is. Ezektől is gyakran kérdezzük:

— Mi akarsz lenni?

Csaknem mindig ugyanaz a válasz:

— Egyetemi hallgató.

Nehéz pálya. A jelentkezőknek csak egy kis részét vehetik fel. (Kétezer fiatal jelentkezett orvosnak — hatszáz helyre.) Így aztán cseppet sem csodálkoztam az alábbi párbeszéden, amely egy kíváncsi bácsi és egy érettségizett fiatal között zajlott le:

— Mi szeretnél lenni, fiam?

— Befolyásos ember.

— ? ?

— Akkor talán fel tudom magam vétetni az egyetemre.

(s.)

Háziasszonyok, figyelem!

Kaján Tibor rajza

Ezentúl tegyünk el nyárra celofánt!

Grigorij Plotkin:

SZINHÁZI SÉRTÉS

Sok színháznak rossz szokása:
Ifjú hősnőt egyre-másra
Játszatnak... hm... koros taggal,
Mondván: az bír gyakorlattal.

Egy művésznőt, szép fiatalt,
Igy dicsértem: „Nagy diadalt
Aratna ön, mint Júlia.
Azt kellene játszania!"

„Júliát? Már?!? — szeme lángolt —
De hiszen az ifjú lány volt!
Hogy azt játsszam, maga lator,
Hol van tőlem még az a kor?!"

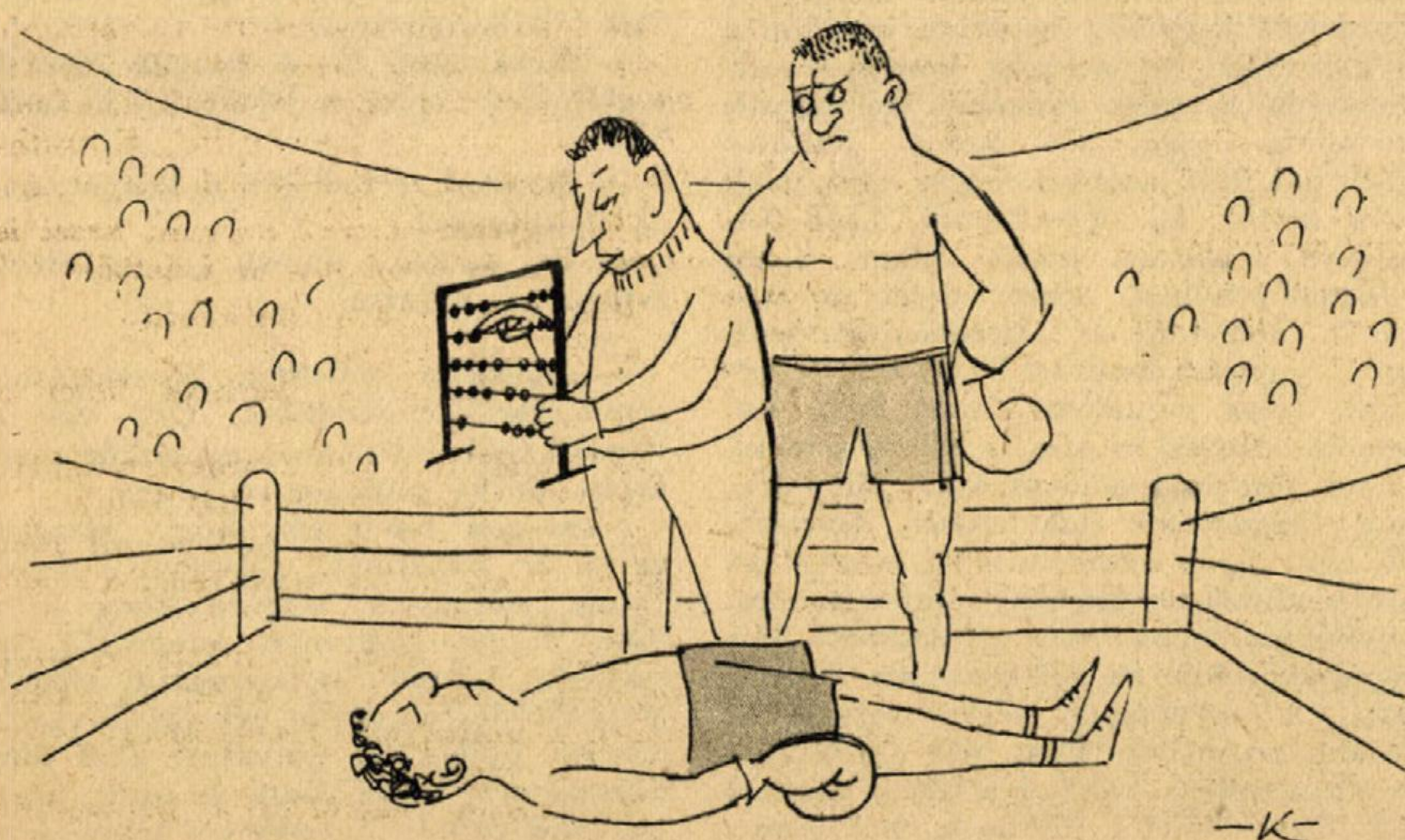
A moszkvai Krokodilból

A jövő század hajótöröttje

Boxmeccsen

Kaján Tibor rajza

— ... nyolc ... kilenc ... tíz ...

Diszkréten kezelik a szerzőt

A főváros utcáin plakát jelent meg a Csajkovszkij Park „Marica grófnő" előadásáról. A falragasz többek között a következőket hirdeti:

„I. B. és A. G. szövegkönyvét Harsányi Zsolt fordításának és verseinek felhasználásával átdolgozta Szedő Lajos."

Őszinte tiszteletünk mind a néhai fordítónak, mind a jelenlegi átírónak, akinek teljes nevét jókora betűkkel láthatjuk a plakáton. De talán egy alkotásnál (még ha operett is) mégis csak fontosabb maga a szerző, mint a fordító vagy átdolgozó. Miért közlik a sok sikert látott Brammer és Grünwald nevű librettistáknak csupán a monogramját?

Ez a szokatlan újítás végül is követőkre fog akadni és ha nem vigyázunk, majd ilyesfajta plakát jelenik meg Budapest utcáin:

HAMLET

S. V. drámáját átírta KOVÁCS EDGMER

A SZÉLHÁMOS CIKORNYA

Ifjú festő barátom a Váci utcai eszpresszó ablakában ült és becsületsértő arccal bámult ki a ragyogó nyári napsütésbe. Bementem hozzá és leültem. Köszönés helyett rámtámadt:

— Találkoztál már szélhámos kutyával?

— Nem, — néztem rá elhülve. — Én csak legendás hűségű kutyákat ismerek:

— Hagyjuk ezt a blöfföt: — mondta sötéten. — Én is hittem benne addig, míg Cikornya be nem sompolygott hozzám a műterembe, szájában félpár tűsarkú női cipővel. — Sóhajtott, egy újabb dupla rumot rendelt, azután folytatta. — Bundáját tetőtől-talpig rászáradt sár borította. Könnyes szeméből félénk imádat sugárzott. A cipőt lábam elé rakta és sáros pofáját áhítattal ráhelyezte a térdemre. Egy darab kenyérhéjat vetettem oda neki. Habzsolva felfalta. Ezzel végképp levett a lábamról. Nem volt erőm kizavarni. Ottmaradt nálam. Birtokba vette lakásomat és benne engem, minden magánügyemmel együtt. Szerelmem, Jolán örökre elhagyott, mikor a tűsarkú cipőt megtalálta a párnám alatt. Nem bántam. Mindenért kárpótolt négylábú barátom csodálata; a keresetlen egyszerűség, amellyel tudtomra adta, egész világának én vagyok központi napja, sőt istene. Néhány idilli hét után azonban egyes apró jelek arra hívták fel figyelmemet, hogy Cikornya lojalitása körül valami nincs egészen rendben. Amint eljött az este és én bezártam az előszobaajtót, szűkölni, vonítani kezdett. Ki kellett engednem. Csak hajnalban osont haza behúzott farokkal és azzal a bizonyos másnapos férfi-rezignációval, amelyről tudta, hogy megértésre talál nálam. Igenám, de egy napon ciklámenszínű rúzzsal az orrán állított be. Máskor, szégyenszemre, fejebúbján szabályosan elválasztott, két csimbókba font szőrrel tért haza hajnalban. A csimbókok végén rózsaszínű máslik virítottak. Most már napközben is eltünedezett órákra s e titkos utakról hol Chat Noirtól illatozva, hol piros, bőrdíszes pepita mellényben óvakodott a vackára. De előfordult, hogy hosszú spárgára kötött sárga léggömb tetemét hurcolta maga után a farkán. Akkor már nem voltam beszélő viszonyban vele. Szótlanul odavetettem neki a negyedkiló bácskai májast naponta, mert mást nem evett, de egyébként hideg elutasítással kezeltem. A szárazkenyér-trükk aljas számítással elhelyezett csalétek volt annak idején, amelyet tulajdonképpen én kaptam be. Közben, gondosan utána nyomoztam Cikornya üzelmeinek, s különböző környékbeli házmesternék és cukorral lekenyerezett gyerekek segítségével megtudtam, hogy az én kutyám lop, csal és hazudik. Egész csomó embert vezet orránál fogva. Külön-külön mindegyikkel elhitette, hogy nincs senkije rajta kívül. Annyi neve van, mint egy nemzetközi házasságszédelgőnek. A magános vénkisasszony Lurkókának becézi. A nyugdíjas latintanár Cicero néven társalog vele. Az operaház fiatal táncosnője Fifinek szólítja, a Torockó utcai gyerekek tolvaj Marcinak és a Torockó utca lakói isten ostorának. S Cikornyának az a legmefisztóibb vonása, hogy mindenütt csak arra a megszólításra hegyezi a fülét, ahogy ott nevezik.

— Csodálatos kutya lehet: — mondtam felvillanyozva.

— Köszönöm. Én a magam részéről szakítottam vele! — jelentette ki barátom.

— Rosszul tetted! Ez a kutya zseni és életművész!

— Ezt mondja Jucika is! — nézett rám némi zavarral.

— ?!

— Jucika a ballerina. Nyomozásom során összeismerkedtünk. Övé volt a tűsarkú cipő — mondta még zárkózottan, aztán sietve elbúcsúzott tőlem.

Nemrégen hallottam, hogy feleségül vette a ballerinát. Cikornya révén. Tanúk voltak: a vénkisasszony és a latin tanár. Cikornya megvárta az esküvőt, azután nyomtalanul eltűnt. Meggyőződésem szerint egy távoli városrészben ütötte fel tanyáját, ahol még nem ismerte senki. Únta az idillt, amelyet felidézett és új, veszélyes kalandokra indult.

Szepes Mária

Egy ötletes boltvezető

— Háztartási mosógép? Parancsoljon, melyiket csomagolhatom be?

Pesti tudósítónktól...

A Meteorológiai Intézet helyében én is minden napra jósolnék záporesőt, zivatart. Tenném ezt három okból:

1. Rendszerint van zápor eső, zivatar.
2. Ha van, akkor jó a prognózis.
3. Ha nincs, senki sem reklamálja.

*

Először azt hittem, hogy egy régivágású kapitalistával találkoztam, amikor az illető így büszkélkedett:

— Többezer embernek adok kenyeret.

Később kiderült róla, hogy pék.

*

Az árkádosítással némileg javulni fog a lakáshelyzet. Legalább a Rákóczi úti járókelők fedél alá kerülnek.

*

Amikor a rádióban a „Gázlómélységek a Dunán" műsorszámot hallgatom, mindig azt hiányolom, hogy előtte nem hangzik el a felhívás:

— Gulliver, figyelem!

(f.)

Józsi bácsi bevásárol

A törökszentmiklósi rizstermelőknek az elmúlt esztendő igen jól fizetett. Példa rá N. Józsi bácsi, akinek a ládafiában kötegszámra hevertek a százasok. Egy szép napon Józsi bácsi befogott a kocsijába és a járási székhely földművesszövetkezeti boltjához hajtatott. Az üzletben megtetszett neki egy zenegép, amelyben magnetofon is volt. Ára 16 ezer forint.

— Ezt csomagolja be! — mondta kurtán az üzletvezetőnek, aki azonban akadékoskodott:

— A zenegéphez használati utasítás is kell... Szabad tudnom, milyen villany van a kedves vevő lakásán?

Józsi bácsi így felelt:

— Villany nincs, de azért csak csomagolja be a zenegépet. Nekem rádió kell és nem használati utasítás...

Az üzletvezető megvonta a vállát és csomagolni kezdett.

— Lemezeket parancsol? — kérdezte munka közben.

— Adjon — bólintott az öreg — hadd legyen komplett a masina...

— Nehéz vagy könnyű zenét kedvel?

Józsi bácsi azt felelte:

— Adhat nehezet is... Kocsival vagyok...

Képeslap – 1957. június

Állványok, torlaszok, kőhalmazok és omladékok között nehezen fedeztem fel a Rákóczi úton a kis bolt bejáratát. Nagy keservesen bejutottam. Udvariasan kérdezték:

— Mivel szolgálhatunk?

Elsősorban is szemrehányással illettem őket.

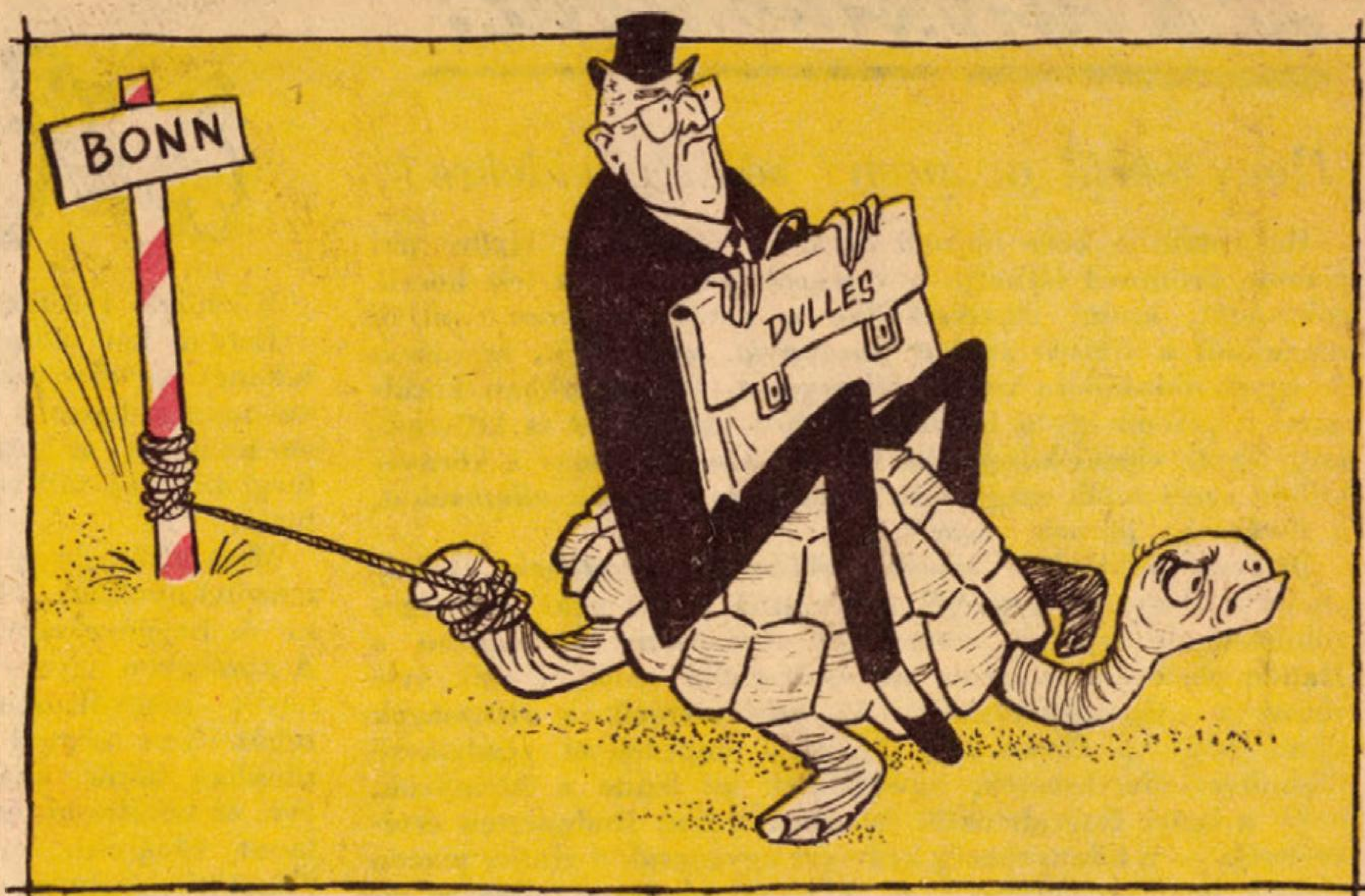
— Azt sem tudtam, hogy nyitva van az üzlet. Miért nem tesznek az árkádok alá egy táblát, hogy „az építkezés alatt az árusítás zavartalanul folyik"?

Az eladó mentegetőzve válaszolta:

— Megvan, kérem, a tábla, de úgy hull a tégla és a kődarab a magasból, hogy senki sem mer kimenni az árkádok alá, hogy kiakassza...

Dulles a leszerelési konferenciára siet

(A „Neues Deutschland" nyomán)

Egy kis baleset

Toncz Tibor rajza

— Halló, fürdőmester! Most takarékoskodik a vízzel, amikor be vagyok szappanozva?

Le a bürokráciával!

Hogy kerül a „pesti” zöldség vidékre?

Ha valaki a kora hajnali órákban végignéz a Haller téri piacon, örömmel láthatja a vidékről jövő, áruval telt kocsik sokaságát, amint elhelyezkedve a hatalmas téren, ontják magukból a frissen szedett burgonyát, zöldborsót, szamócát és egyéb faluküldte vitaminféleségeket. De ha jobban körülnézel a piacon így a hajnali órákban, akkor azt is láthatod, hogy egyes vidéki közellátási szervek ahelyett, hogy a környékükön szerveznék meg saját zöldség- és gyümölcsellátásukat, a fővárosba jönnek vásárolni.

Itt van például a soproni Földművesszövetkezet, amely ahelyett, hogy a megyéjében kutatná fel a neki szükséges zöldféleséget felküldi teherautóit Budapestre és miután a Haller piacon összeszedte az összeszedni valót, porzik vele vissza a „támaszpontjára”. Az sem tartozik a ritkaságok közé, hogy a fővárosban árusítási engedéllyel rendelkező földművesszövetkezetek, amelyeknek az lenne a hivatásuk, hogy a helyi őstermelőktől felvásárolt árut Budapesten értékesítsék, — a könnyebbség kedvéért ugyancsak a Haller piacon szerzik be őstermelvényeiket. A nagy felhozatal ellenére bizony néha bosszankodik a budapesti háziasszony, mert az orra elől viszik el a friss zöldséget, gyümölcsöt, amit esetleg majd harmadkézből kaphat meg valamelyik zöldségesnél.

Ezek a kényelemre épült beszerzési módszerek csak arra jók, hogy a zöldségfélét használat előtt jól megkocsikáztassák, no meg arra, hogy a beszerzők néhanapján „hivatalosan” felruccanhassanak Pestre.

ÁRJEGYZÉK

Az aggteleki cseppkőbarlang jegye 4 forint 60 fillér — egy képeslappal együtt. Akár akar az ember levelezőlapot venni, akár nem, a jegyet azzal együtt adják. Ez olyan, mint a MÁVAUT jegyek biztosítása. Meg se kérdik, — biztosítanak.

A fenti mintára javasoljuk az alábbi árjegyzék rendszeresítését:

Villamos átszállójegy	**levelezőlappal**	**1 forint 30 fillér**
Napilap	**levelezőlappal**	**1 forint 20 fillér**
Egy pohár szóda	**levelezőlappal**	**95 fillér**
Wartburg személyautó	**lev. lappal**	**40 000 forint 60 fillér**

Világrekord!

Közhírré tétetik...

Erre a két szóra figyelt fel Kálmáncsa község lakossága és aki nem dolgozott a földeken, az kisietett az utcára, hogy meghallgassa, mit tesznek közhírré.

Megtudták, hogy a személyi igazolványokkal kapcsolatos ki- és bejelentésekről van szó. A községben ugyanis több utca nevét megváltoztatták. Aki tehát ilyen megváltozott nevű utcában lakik, akár negyven éve, az köteles ki- és bejelentőlapot vásárolni és kitölteni. Tehát kijelentkezik onnan, ahol lakik és bejelenti magát ugyanoda.

Amikor Rózsa István kálmáncsai lakos levelét, amelyben erről a furcsa ki- és bejelentésről panaszkodik, elolvastuk, nem akartunk hinni szemünknek. Ilyen talán még sincs: Felhívtuk telefonon Kálmáncsa község tanácsát. Szóval nem vicc.

A községben most teljes a fejetlenség, mert a bejelentőlapok már régen elfogytak és nem mindenkinek van ideje Kaposvárra menni ilyen űrlapokért. Rózsa István azonban óvatos ember volt és Kaposvárra utazott, ahol húsz darab ki- és bejelentőt vett, hogy esetleges újabb utcaváltozás esetén ne jöjjön zavarba.

Mentőkörülmény

A csengődi Földművesszövetkezet Villányi út 46. szám alatti borkimérésében — mint más szövetkezeti borpincében is — a helyszíni fogyasztás, „poharazás” tilos. Ahogy szaknyelven mondják, csak „utcán át” szabad fogyasztani. Mégis, mikor a Kereskedelmi Felügyelet ellenőrei meglátogatták a kimérést, azt látták, hogy a vendégek gyanútlanul, de látható, sőt hallható élvezettel kortyolgatták a bort egy hasas üvegből.

— Nem tudják, hogy a helyszíni poharazás tilos? — kérdezte az egyik ellenőr.

— Nem poharazik itt senki — hangzott a csapos védekezése. — Tetszik látni, mindenki üvegből iszik...

5 kiló hány deka?

A borsod megyei kereskedelmi ellenőrök nemrégiben kint jártak Sajóecsegen. A Földművesszövetkezet boltjában megvizsgálták a súlyokat is. Kiderült, hogy a félkilós súly 2 dekával, az egykilós 5 dekával, az ötkilós pedig 13 dekával kevesebb.

A boltvezető azzal védekezett, hogy semmiről sem tud, bizonyára valamelyik elődje reszelte meg a súlyokat. Még azt se tudta, hogy sok pénzt keresett az „előd” reszelésén.

Szerkesztői üzenetek

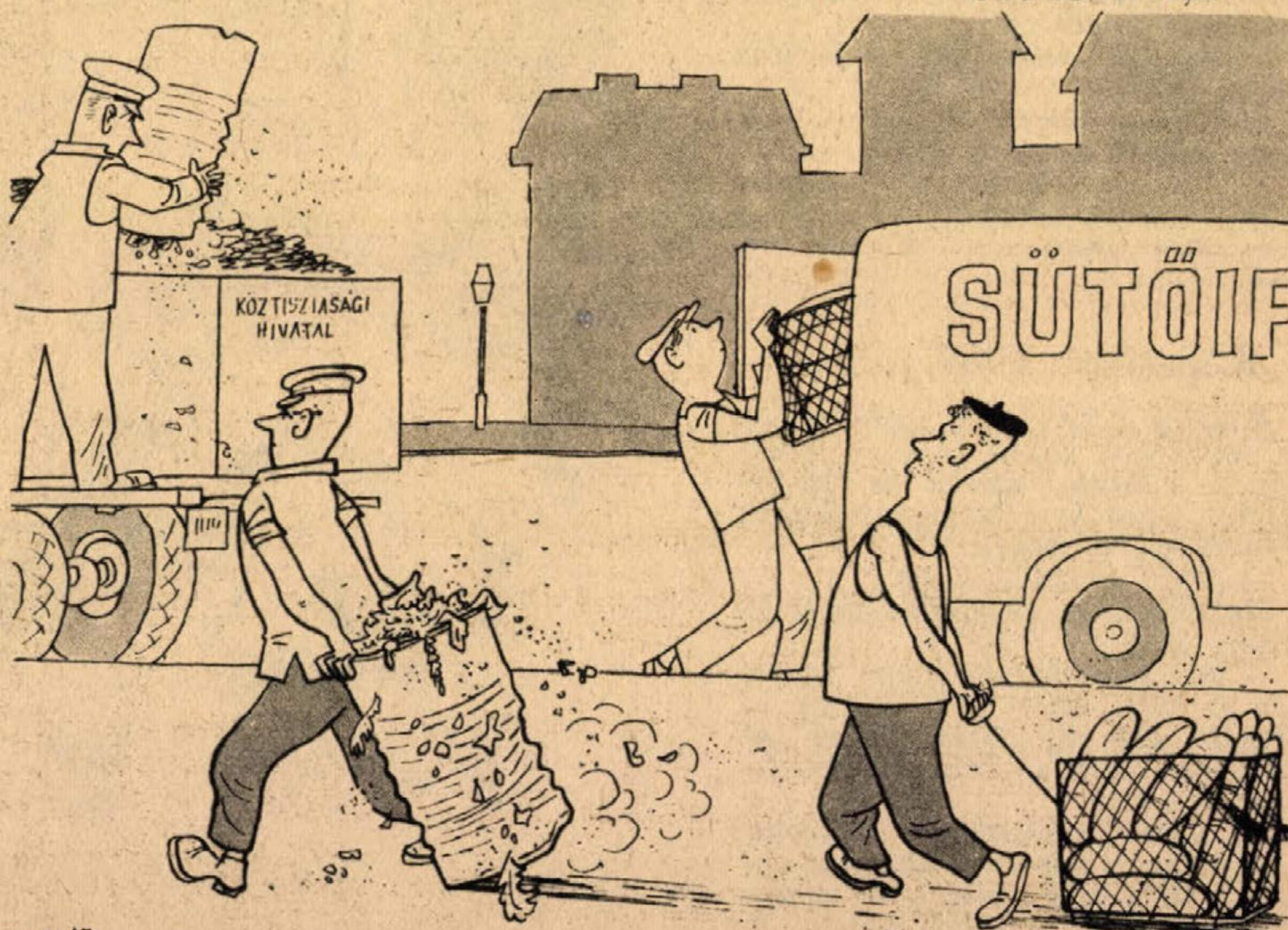
Akácfalvi Péter, Nagyoroszi. Levelében elmeséli, hogy a községi tanács felhívta a helyi méhészek figyelmét: méheiket ne engedjék a féregirtóval bepermetezett fák közelébe. Kérdi, hogy akácvirágzás idején hogyan lehet a méheket egy területről kitiltani, amikor köztudomású, hogy a virágporral megrakodott méhek hazafelé az útjukba eső fákon megpihennek?

Válaszunk: tankönyvet kell írni a méhek részére a féregirtószerek veszedelméről, de előbb meg kell tanítani a nagyoroszi méheket az olvasásra is.

Az érdekeltek hozzászóltak

„Lehet valamivel kevesebb” címmel megjelent cikkünkkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy a vaj súlykülönbözetéért nem a Fejér és Komárom megyei Tejipari Vállalat, hanem a vajat árusító boltok felelősek.

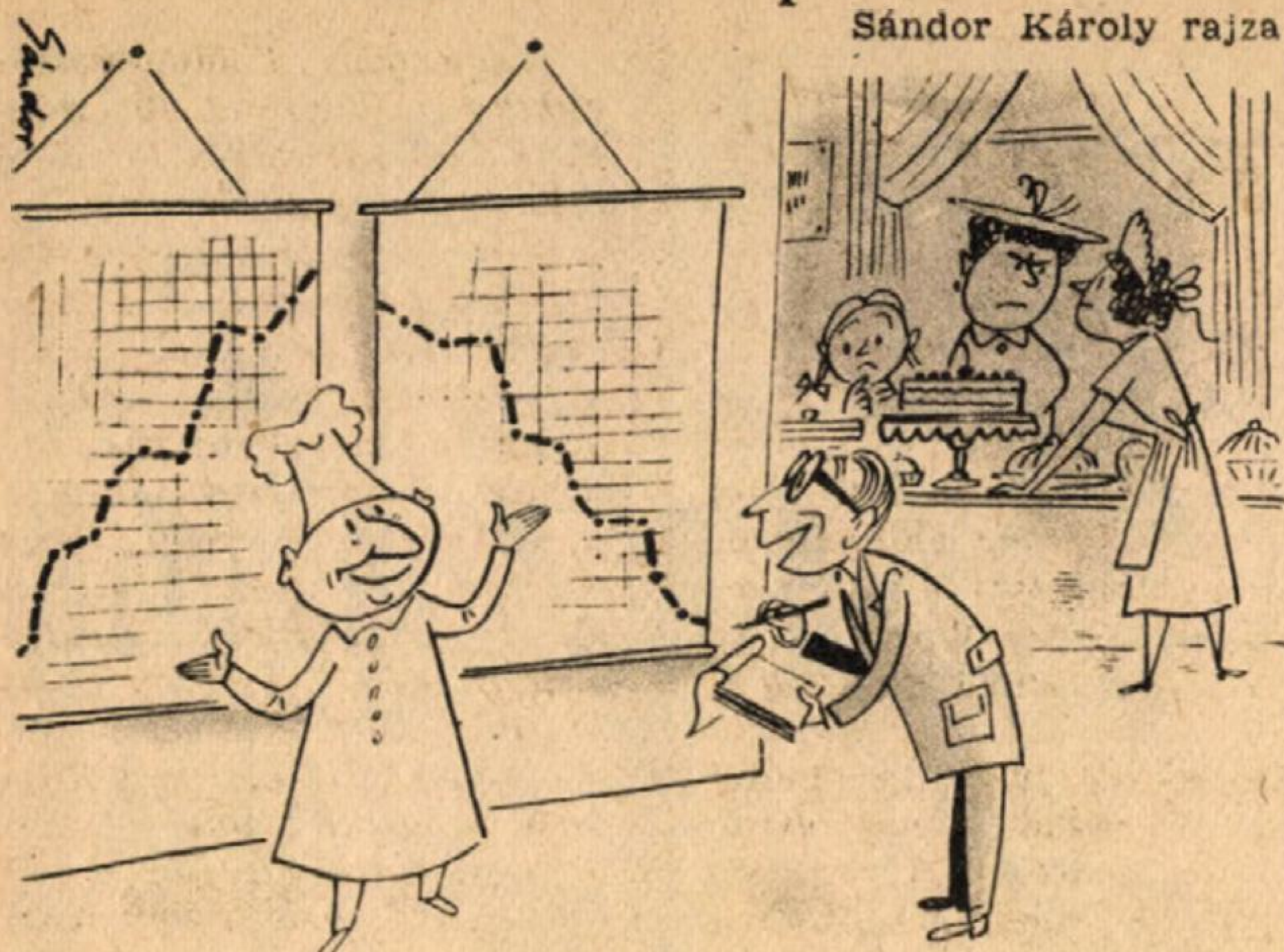
Tisztasági Hónap

Egyforma munkamódszerek!

Cukrászdai riport

Sándor Károly rajza

— Ez a termelés és az önköltség?
— Nem. Ezek az árak és az adagok.

PETRÁSS, az építőszellemű

Szép egy ilyen tízéves érettségi találkozó.

— Jé, a Buci! Szevasz! Öregem, de megpocakosodtál!

— Hát ez... no né, a Petráss! Cimborám, egykenyeresem, gyere a tüdőmre! Mi van veled?

— Megvagyok, megvagyok. Te mit csinálsz, Bucikám?

— Építésvezető vagyok Lengyeltótiban. Van egy...

— Juj, ne is mondd tovább! Összegyűrődöm az irigységtől. A Buci épít! Nahát!

— Nem olyan nagy dolog...

— Juj, ne is mondd tovább! Tudod, mindig ezt szerettem volna. Építeni. Dehát sajnos jogra mentem, tudod. Öt évvel ezelőtt bejutottam a Csigalépcsőgörbítő Egyesüléshez, megnősültem, kaptam egy feleséget, háromszoba hallos lakást...

— Barátom, három szoba hall, nem tréfa.

— És milyen komfortos, hipermodern. Beépített após-anyóssal. Ők is ott laktak. El is határoztam, hogy kipróbálom elvetélt építési szenvedélyemet. Leválasztatom a lakrészüket.

— Sikerült?

— Mint a levegővasút.

— Miiii?

— Mondom, levegővasút. Légvonat. Huzat. Tízéves OTP kölcsön, kéthavi öcsémnél lakás, az sikerült. Mint a huzat. Apósomnak jutott egy szoba hall, nekem két szoba, összkomfort. Továbbá a tíz évig fizetendő OTP részlet és kamatok.

— De építkezhettél. És így minden kívánságod teljesült.

— Még annál is több. Apósom állást kapott Nyírbátorban. Vitte az anyósomat is. Eladta a lakást egy énektanárnak. Mindig imádtam a muzsikát...

— Hát akkor megkaptad.

— Hagyj kibeszélni. Mindig imádtam a muzsikát, de egész nap a Germont-ária! Baritonokra volt specializálva.

— Tehát eladtad a lakásodat

— Tehát eladtam az érdi telkemet és leválasztattam egy szoba hallt.

— Maradt egy szoba...

— ...és a diszkrét maradandók. Bejött egy roppant kedves fiatal házaspár. Két hónapig remekül megvoltunk, de utána nem bírtam. Megőrjített a folytonos csengőszó. Rengetegen jöttek a szomszédba gratulálni. Vöröskereszt, kerületi tanács, kollégák, ismeretlenek, újságírók.

— Mihez gratuláltak?

— A hármas ikrekhez. Te, ha az egyik abbahagyja, kezdi a másik... Kitűzték 1975-re a „Három a kislány" reprízét. Már most elkezdték a szerepek tanulását. Erre én...

— Tudom. Leválasztattad...

— Nem. Nem sikerült. Le akartam választatni a szobáról a diszkrétet. Mikor a feleségem megtudta, hogy oda egy papagájidomárt akarok venni, kitört a szégyen.

— Nocsak? Erőszakkal választattad le.

— Nem. A feleségem leválasztatta magát rólam és megmaradt a három a kislánynál. Botfüle van.

— És te? Van lakásod?

— Lakás? Hol van ma lakás? Most keresek valami leválaszthatót.

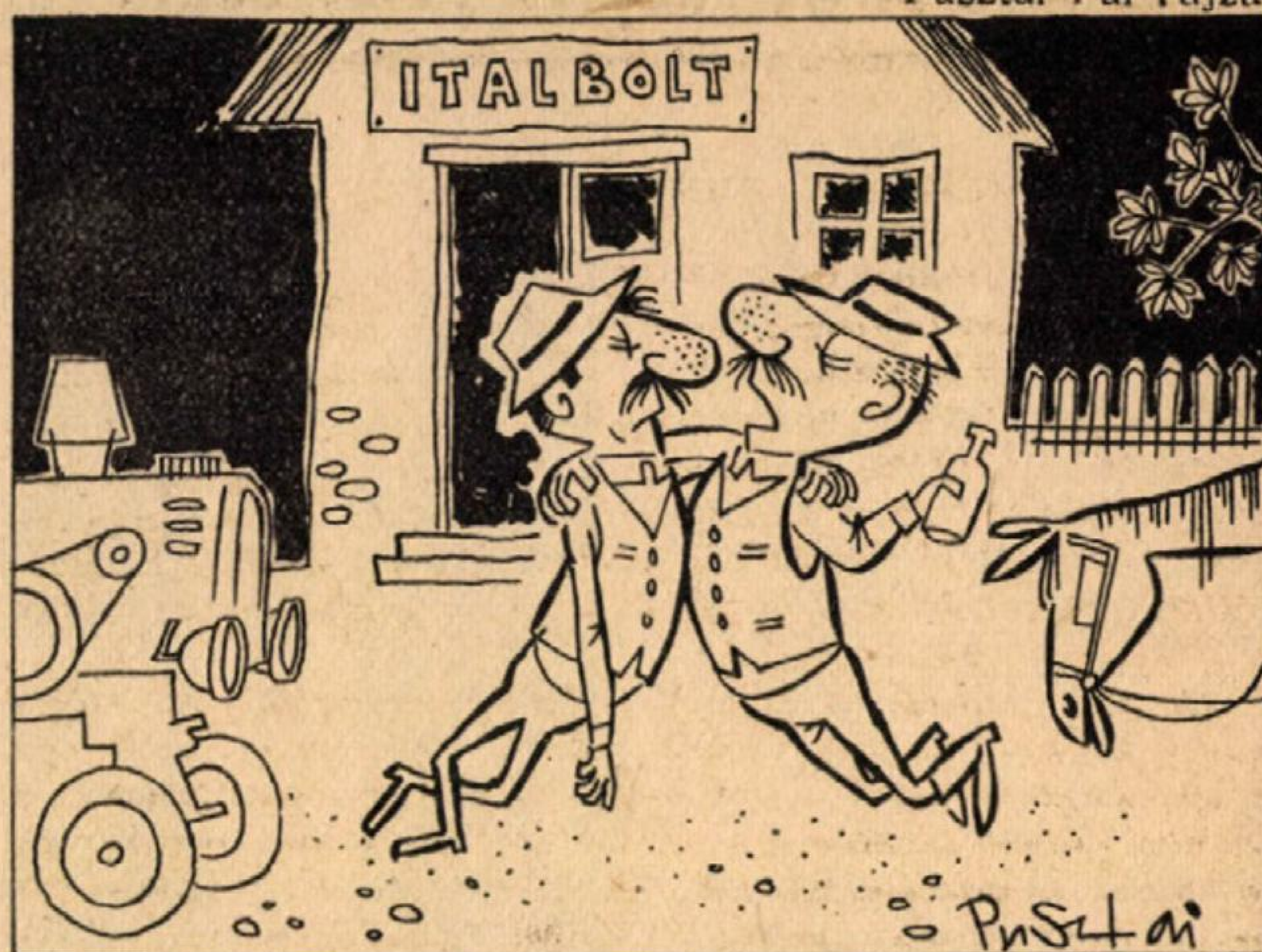
— Hát hol alszol?

— Van egy hajókofferom. Az öcsém minden este bead a nyugati pályaudvar ruhatárába és reggel kivált.

Bondy Endre

Pityókásan

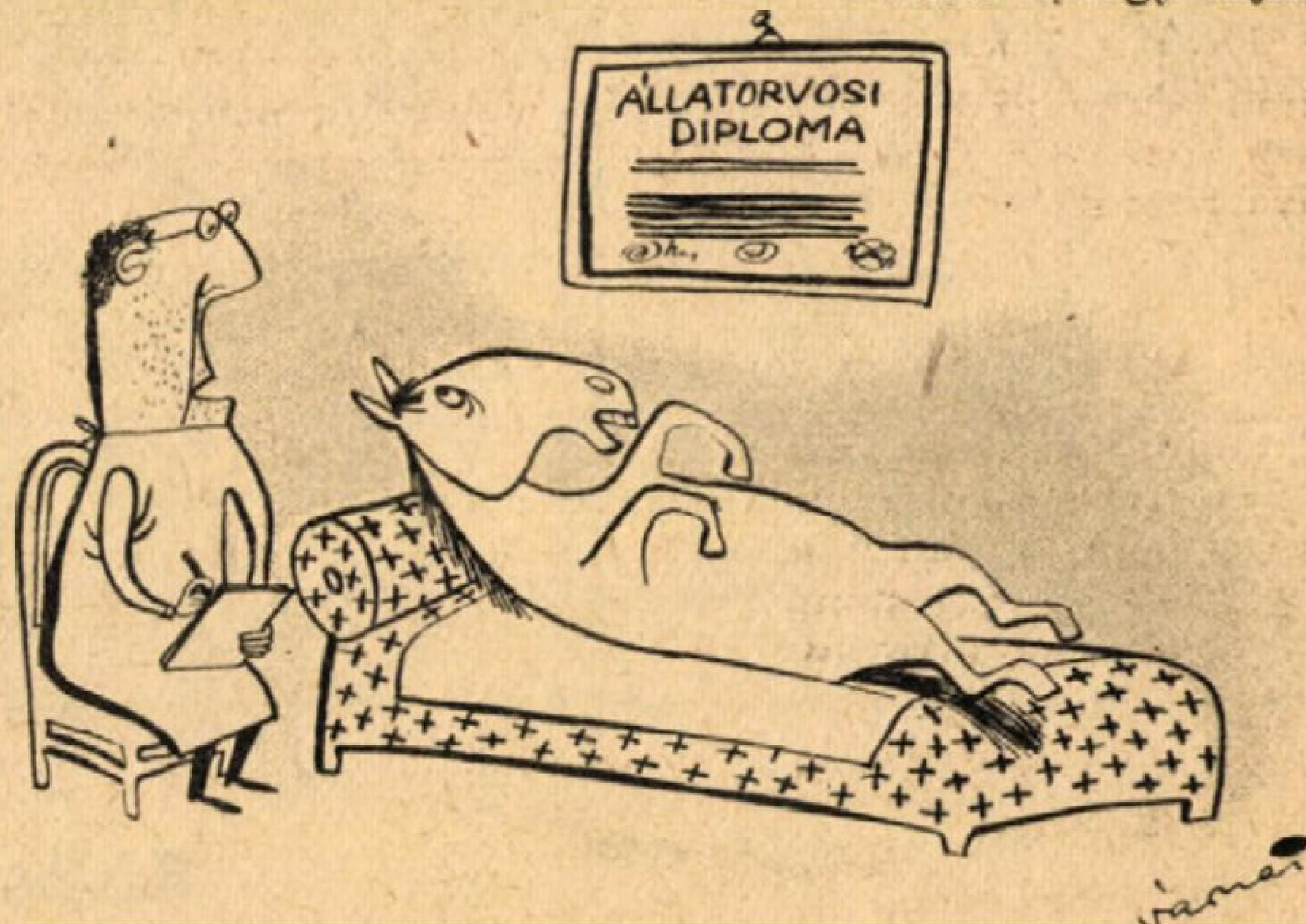
Pusztai Pál rajza

— Most dicsekedj a traktoroddal, sógor! Én belefekszem a szekérbe és hazavisz a Ráró...

Fejlődik a pszichológia tudománya

Várnai György rajza

Kiderült: a honfoglaláskor Kurszán volt a főfejedelem

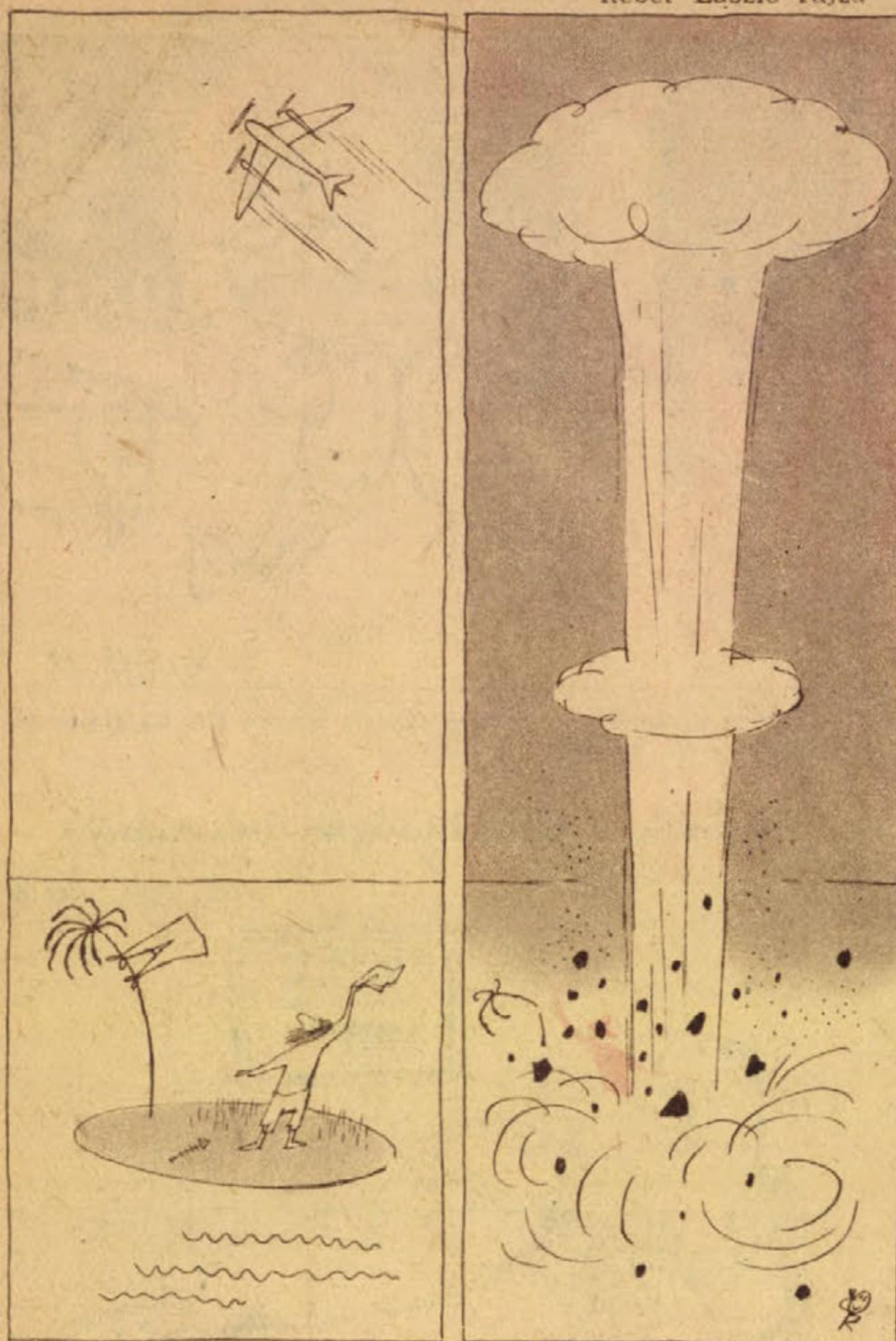
Kaján Tibor rajza

Árpád: Úgy látszik, itt a Duna-medencében előbb-utóbb mindenkit megfúrnak...

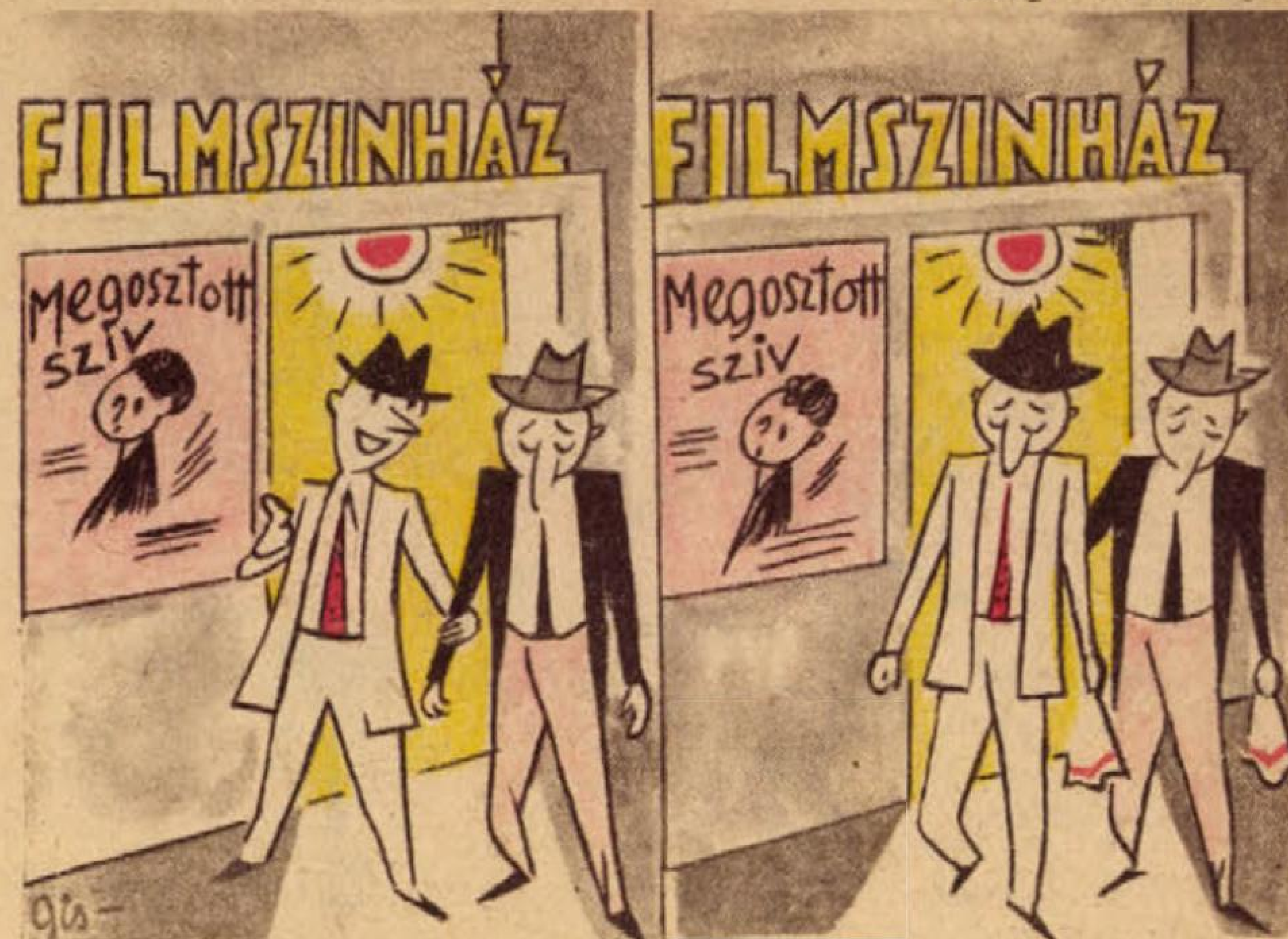
Elsősegély...

Réber László rajza

Megrendítő film

Szegő Gizi rajza

— Ne lógasd az orrodat! Gyere moziba!

És mentek...

Nájlonblúz

— Felöltöztem Jenő, indulhatunk...

Kísértetjárás Párizsban

Szegő Gizi rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.